

העולם הזה

שבועון המצויד
אינפורמציה

למס' 748 / שנה 15 / ב' שבט תשי"ב / 28.2.52

מחיר חידום לגליון זה 200 פרוטה וטה
150 במחיר

השבועון המצויר לאינפורמציה

המערך והמנהלה: רחוב גליסקו 8, תל-אביב (ליד תיאטרון "אהל") ת.ד. 136, סל (ומני) 2078 מען למכרתי: "עולמפרס"

מחיר: העולם הזה בע"מ

עורך: כיתוב: ר. איתן צלם: אשי: דוד רובינגר

עורך: אורי אמני עורך משנה: שלום כהן עורך תבנית: ד. ר. ש. כתיב ראשי: אהרן רובל

עורכי מדורים: מיכאל אלמו, יחיאל בשן, ניצה נבי, איתמר עילם, משתתפים קבועים: יעקב ביתן, רפאל חיים, מיליט טיארי, יצחק לבני, אוסקר טאובר, סופרי חוג: דוד כר יד, נכריאל דנון, שמואל מירון, דפוס "ראל בע"מ", הפצה: פלס בע"מ.

21/2

מכתבים

השתמטות בע"מ

מצחק לראות כיצד העולם הזה שופך דמעות שליש על נורולו המר של המורות (העולם הזה 746) החילובים. אתם שהנכם נציגי היילי ההות? מי זה המורות האלה, אם לא אנורה של משתמטות בע"מ? בשביל מה הלכו 90 אחוז מהן לסמינר יון, אם לא כדי להשתמט מן המורים שחברותיהן לבשו אותם ברצון? ואותו הרבר אני מוכן להניד על האחיות, שגם הן מתחילות לכבות לנו על מר נורולו.

יצחק ארדי, פתח תקוה

איזה מין מאבק?

במתיחה רבה קראתי את מאמרו של סגן עורך העתון מר שלום כהן על "המאבק" של מצרים נגד אנגליה. איני יכול להבין כי אחרי יום השבת השחרור, בו שרפו וכיזו בניינים זרים, ובקיער של יהודים, האם לזה אתם קוראים "מאבק"? מילא, על משה סנה איני מתפלל מפני שהוא כסוף לקומאיפורם, אבל עתון כליהילוי כמוכס?

פנחס שוארץ, טבריה תלוי, בכל זאת, בעבודות שנאת הזרים אינה יכולה לגרום מאופיו היסודי של המאבק המצרי לעצמאות, כשם שהפרדות אנשי המחנות העברית לא גרעו מאופיה של מלחמת השחרור העברית.

כלכדה וכאב ראש

במשך 17 וחצי שנות חיי לא קראתי אף פעם אחד מאמר על כלכלה, מפני שזה שעמם אותי. לזכות העולם הזה אני צריך לציין שקראתי את דו"ח המאבק על המדיניות החדשה של הממשלה, והבנתי את הכל כלי כאב ראש. בוא לממשלה.

שמעון גליצקי, תל-אביב

כאב הראש נשאר אצל עורך מדור הכלכלה.

שחקנים בלי ראש

התמונה שלפני האחרונה ברפורטניה (המצויינת) על המחזה הסיני בתיאטרון הקאמרי לא נתנה לי לישון בלילה. נתעוררו ללבוש שלוש שאלות שלא מצאתי להן תשובה. הן:—

(א) מי השחקן שהסכים לותר על הראש שלו כדי להופיע על הבמה? (ב) האם יכול שחקן להתקיים ולהצליח בפקט צוע בלי ראש? (ג) האם יכול שחקן צעיר להיכנס בארץ למק?

צוע בלי שיהיה לו צורך לותר על כמה מאבריו (החינוניים או הפחות החיוניים)? שחקנים בלי ראש הצליחו ושגשגו במרוץ זה העברית לרעה חברים מסוג זה.

פלמ"ח בלי דם

אני כותב לכם לא כאיש חרות, אלא כאורה ישראלי החרר לנוול הדיקטטורה במסווה של ד"ר מוקרטיה הפלמ"ח כיום בארץ בחסותו של המ"ש. האב והבנוניו לבית מפא"י. האם אנשי הפלמ"ח לשעבר חסרי רסן או חסרי אמוניות? מדוע אינכם מעוררים ומעוררים את שאר הנוער הישראלי שלמענה עתידה להיות המדינה?

איזכרים רצויים

אורי אכנתי כתב במדורו לפני שבועיים אודות הקיצוצים הממורים של הו"ר המסופק לכם ע"י הממשלה ואמר שהקיצוצים נעשו למען השקפת העתונות האופוזיציונית (בערך כן). הייתי יוצא לומר שאין עתונכם מצדיק את הקצבת הנייר הי"ממשלתי. ואני אומר זאת כמה קבוצה חתיק וקבוע של העולם הזה.

אשרי לעתון שגם אויביו הם קוראיו הקבועים.

המפגינה לחיסול המפגנות

כתשובה לכל אלה שכתבו במדור המכתבים על יצירת הזנ בלתי מספיק, הריני נללות להם אילי סוד כמדם עכורים אך שאינו עוד סוד. בי"ת אינני"ם (שפה לה למטרה) חיסול כל המפגנות

במו עיני

הפקיד השעיר

בעבור בעל בית-מסחר גדול ברחוב ראה את מנהל החשבונות שלו יושב במספרה. על בית- המסחר נכנס למס' פרה, שאל את פקי' דו: "מה מעשיך כאן?"

הסביר ונהל ה' חשבונות: "אני מחי' זה לתורי להסתפרו! דווקא עכשיו, בד' מן העבודה?" שאל בעל בית-המסחר. "ומה בכך?" טיכס הפקיד השעיר, "כלום אין שערותי נגלות בזמן העבודה?" הקורא מנחם שפירא, תל-אביב, סירקין

1, זוכה בפרס של לירה אחת (בלי שע' רות). והכרות מלחמה בהן. והקמת ממלכה ישראלית אשר תושפת על עקרונות התנ"ך. מוכסחני כי או' את הצעירים המתאווים להיות בלתי מפלגתיים ימי' צאו בה את סוד חלומם הנכסף.

מטרה למרץ

לא קיימת כל הידרדות מסוימת בקרב הנוער שלנו. הוא נשאר אותו הנער שמלחם במשלים ב'1948. צריך אך לתת לו מטרה להפנות אליה את מרצו ואמונו... לדעתי קיימת אך הידרדות אחת: הכלכלית.

שמואל לירן, תל-אביב

ידי השעשועים

אינני יכול לחסכים לדעה שהובעה במדור זה שמחזה שאינו מקורי אינו יכול לענין נוער מסוים. נוכחתי בהצגה בתיאטרון זירה וראיתי קהל מנוון מאד (כולל צעירים) מקבל את הקומדיה האידית בהנאה רבה. כמו כן נדמה לי שיש המיון מסוים בינינו לבין האירופים, בזמן, על כל פנים.

יעל גיר, פתח תקוה

בעקבות הפגורים

חילת המכתבים על הפגורים הספרותי שע' שיתו לר"ר סמבטיון הביאוני להקריה אודות אי' שיתו ויצירתו של ד"ר סמבטיון. לאחר הקריה מעמיקה בשני ספריו חיים במלפתיים לשמון עברי העניתי למסגרה כי אישיותו של הרוקספור אפופה מיסתורין, וכי אין כל ספק בלב כי כשרונו ה' ספרותי יוצא מגדר הרגיל. אלמלא היה הרוקספור כה מפור ונלו לב, היה מתפרסם כאחד מסופריו הגדולים והמקוריים ביותר.

א. שרונה, נתניה

עודם תחתון ותיק

בתור עולה חדש וקורא העולם הזה אני מתפלל מאד איך שאתם, אנשי הצדק, מעלים בעתונכם מכתב הוצפני של צבר בלתי מחונך המאשים את העולים החדשים שהם שכניאיו לארץ את כל העולם התחתון ואת כתי-הבושת. כאילו היו הותיקים צרי' קום נמורים. מי היו הכנות החדשות שהסתובבו בינם מלחמת העולם כשפת הים בתל-אביב ובשאר המקומות? האם היה זה לשם שמיים?

משה בלומפלד, מושב בינה הסטטיסטיקה חסיה שגם בשפת זה לא נתן הישוב הותיק לעולים החדשים זכות בכור' רה. הקפיד על נציגות המקבילה כמעט להרכב הישוב.

גילוח זקנים

עורך העולם הזה אוהב זקנים, ואין בכך כל רע כל זמן שהוא מנרל זקן נעמלו. אבל למען השם, אל יכפה עלינו בדיחות מוקנותו!

אסתר ברבן, תל-אביב

האם המדור במו עיני משמש כמספרה את כל הבריות בעלות הקנים הארוכים שולחים למדור זה כדי לנלחם, ועבור זה עוד משלמים כסף? אולי תספרו גם אותי... אני בדיחה לא כל כך זקה, רק כן 18 וחצי!

מאיר שכנר, תל-אביב אם המערכת במצב כספי כה קשה, מוטב שי' תשלול את הפרס עבור הבריות על הגולש התורכי (העולם הזה 746) שהועתק מעתון אחר. גם את הפרס שלי. עבור הברונו הבכאי (העולם הזה 731), אני מוכן להוסיף לקיום העתון ולחופש הביטוי.

משה גלסטל, ירושלים יספק העולם הזה יחד עם כל ניליון מרפה כדי לדקס את הקוראים.

דן קלסנר, תל-אביב

תרומה לטוב לב

קראתי על דבר הטרגדיה של נרשון פאר וכי משפתו נשארה ללא ספרנים. אני רואה בנרשון פאר, מתחת למעטה שנעונו, אדם טוב-לב ובעי רצון להיטיב לאחרים. והנני מנרד חצי לירה לטובת משפתו. לצערי מצבי הבככלי דרוק ואינו יכול לתת יותר, אך אני מקווה שגם אחרים יוכלו בדרכי. אלמוני, תל-אביב

ה ש ע ר

באוגוסט 1941, כאשר אילעל היה עדיין בחיתוליה, התייצבה לפני מנהל החברה נערה שחרחרת והינינת שאמרה: "אני רוצה להיות מארחת". שלש הכנות נכנעו את הנגלה ביעילותה של לביאה איין: הופעה נאה, קסם אישי וקצת אנגלית מגומגמת. לאחר שתיים וחצי בשחקים נעלם הגמגום האנגלי, פינה מקומו למבטא אמריקאי מובהק, הגורם ללביאה ויכוחים שמימיים עם אורחיה דמושוכנעים שלביאה איין התל-אביבית נולדה ב-רוקלן הניו-יורקית.

כשצילם דוד רובינגר את לביאה, איימה עליו באצבעה: "אתה לא רואה שאני עוקקה?" העיסק: שלושה תיירים אמריקאים שירדו מן המטוס בשדה התעופה לוד, הודיעו ללביאה שהם משתעיים אחריה."

על כפי

בחזרה האוכל של קיבוץ אילון, על גבול הלכנון, בשק"ם של אילת, בבית קפה תל-אביבי, במסדרון האוניברסיטה בירושלים, התקבצו צעירים וצעירות, התוכחה בלחש ובקולי קולות על הידיעה המהדהדת: פילוג במפ"ם.

איש מהם לא ידע בדיוק במה העניין. אחדים קיוו שישאל גלילי ויגאל אלון כמו והחליטו להקים מפלגה חדשה, מפלגת הנה"ע. ער העברי, אחרים האמינו שדוד בן-גוריון הציג לאחדים ממנהיגי מפ"ם הימניים להי"כנס לממשלה. סברה שלישית היתה כי משה סנה יאחד את מפ"ם ומק"י, העמיד את עצמו בראש.

רק במקום אחד לא היתה כמעט כל התרגשות: בין מנהיגי מפ"ם עצמם. חי"ך יצחק שרה, במשכו בזקנו האפרפר: "מה יש? ברוטית ישנו פתגם — כשהאשה יודעת רת מן העגלה, קל יותר לסוסים למשוך!"

נאום בתולין ורעידת אדמה

האות הראשון של רעידת האדמה היה חלוש מאד, נענע בקושי את מחס המכשיר המבשר רעידות. בכנסת קם מספסלו ארם בעל פנים תקיפות, עינים כחלחלות וקומה בינונית, הניח מידו את מקטרתו הנצחית, ניגש אל דוכן הנואמים. העונואים ידעו עליו מעט מאוד. הם ידעו שלפני עשרה חודשים תפס את מקומו של יצחק טבנקין, שישב שם שנתיים ולא פתח את פיו כמעט אף פעם אחת. הם ידעו שמשך עשרה חודשים אלה שתק גם דוד ליבשיץ שתיקה מוחלטת כחברו לסיעה בכנסת הראשונה ישראל גלי"לי. אבל הם לא ידעו מה בלם את פיהם ש"כל השלושה: העובדה ששלושתם התנגדו לקו הרשמי של מפלגתם, כפי שניטח על הכנסת ברעמי פיו של משה סנה.

נאום הבתולין של ליבשיץ נרשם באורח שיגרה, הועבר לדפוס מבלי שעורך הלילה יניע את עפעפיו העייפים, אולם למחרת היום עבר רחש בשורות מפ"ם. במלים פשוטות ומתונות העלה דוד ליבשיץ את נס המרד והפילוג על ראש התורן האדום.

מרד בצוותא

מחוץ לשורות מפ"ם הכירו אך מעטים את האיש בעל הגבות העבותות והקול השי"קט. אולם הוא היה ידוע היטב בבית ברנר בתל-אביב. כי ליבשיץ היה מנהיג "המרתף", אותה קבוצה של עסקני מועצת פועלי תל-אביב שמרדה לפני 15 שנה במפא"י. לא מצאה חן בעיניהם: מגמתם של מנהיגי מפא"י לטשטש את המלחמה המעמדית, לר"סן את דרישות הפועלים.

כשהופיע "המרתף" בוועידת מפא"י ברח"ב ות נפגש בקבוצה אחרת: מנהיגי קיבוץ המאוחד, שאף הם התכוונו למרוד במפא"י. סיבת מרדם: התנגדות להשתלטות דוד בן-גוריון על המפלגה, ונטייתו של ברל כצ"ל לסוון להתפטר עמו. שתי קבוצות המורדים החליטו למרוד בצוותא, הקימו חזית משותפת שנוודעה כ"סיעה ב", פרשה במפא"י.

הקיפה מפלגה חדשה: התנועה לאחדות העבודה.

גשרים מפוצצים ושרופים

התנועה החדשה קנתה לה אחיות רבה בהמוניה, בעיקר בנוער. חבריה שלטו בהנהגה, נתנו לה את אלילי הנוער, שהפכו ב"רות הימים לאלופי צה"ל. הם הטיפו למאבק רצוף, למלחמה בבריטים, להגדלת הפלמח, לקיצוניות פועלית. כששלטון בן-גוריון נראה פשרני, נטול אומץ-לב והססני, היתה זאת התנועה לאחדות העבודה שכבשה את הנוער, הכריחה את ההנהגה להקים את תנועת המרי. אולם במרוצת הימים עלה רעיון בלב המנהיגים: מדוע לא להקים, יחד עם השומר הצעיר, מפלגת פועלים קיצונית, גדולה, מאוחדת? אחד המטיפים לרעיון זה היה דוד ליבשיץ. אחד שהתלהב פחות: ראש מפקדת ההגנה, איש קיבוץ נען, ישראל גלילי.

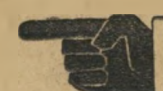
המשא ומתן לאיחוד התחיל, האיחוד הפך כמעט לודאי. אולם ברגע האחרון קרה משהו: כיתות ההגנה יצאו לפוצץ את הגשרים בגבר לוח ארץ-ישראל. יעקב ריפטיץ, מאנשי השומר הצעיר, כתב מאמר חריף נגד הפעולה ונגד המאבק הרצוף, הטיף לקו חוש: מאבק "צמוד", הלוחם בשטח העלייה וההתיישבות בלבד. דוד ליבשיץ החל מפקפק באיחוד המוצע, פרש מפעילות פוליטית. אולם חלק אחר של "המרתף", בראשות פנחס טובים, כבר התאחד עם השומר הצעיר.

האיחוד קם, שתי המפלגות יצרו מפלגה חדשה: מפלגת הפועלים המאוחדת. היה ברור שהמפלגה החדשה היא מאוחדת, אך לא אחידה, שקיים בה ניגוד רב בין שתי המפלגות המתאחדות (והמפלגה השלישית, פועלי ציון שמאל). אך סיעת לאחדות העבודה, שנשארה מפולגת גם בתוך עצמה, היתה שבויה שבהיותה אהודה יותר על ההמונים, הסביע את חותמה על המפלגה החדשה, תכ"ל את השפעת השומר הצעיר. הם שרפו אחריהם את הגשרים.

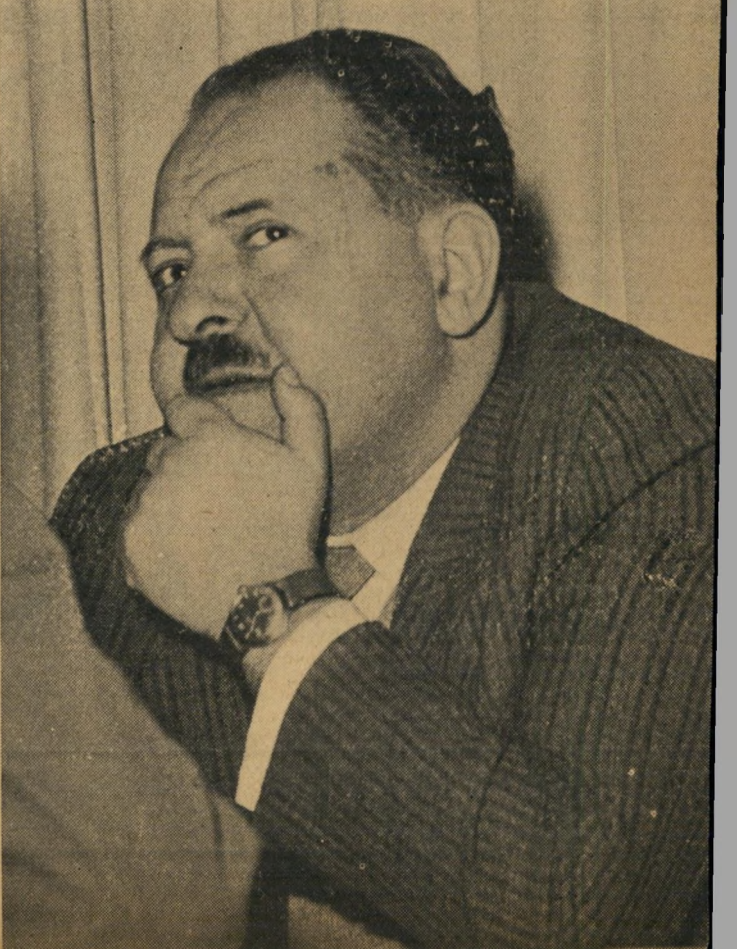
כוכב שביט עולה בשמים

אולם במפלגה החדשה לא היו רק שלוש הסיעות המאורגנות. נכנס בה גורם רביעי: ששמו ד"ר משה סנה.

המנהיגים הוחיכים טעו תחילה בהערכת כוחו של האיש. קודם לכן היה ציוני-כללי מתון, ראש מפקדת ההגנה. כשהחל מפליט פסוקים מארכסיסטיים חייכו לעצמם, חשבום לפליטות פה. אולם חיש מהר נוכחו לדעת שטעו טעות גדולה ומכרעת: ד"ר סנה עלה בשמי מפ"ם ככוכב שביט מבריק, שהעמיד בצל גובר והולך את הכוכבים שקדמו לו. לעומת המנהיגים המפורסמים המזוקנים של שלושה פלגים שקדו על שמריהם, דמה האיש החדש לשמו: סנה הבורע באש מבלי שיאיר כל בקהל של מארכסיסטים למחצה ולרביע, נתגלה הוא כמארכסיסט בה"א הידיעה, שי העביר את מפלגתו למחנה הסובייטי ללא הסתייגות כלשהי. בכוח קיצוניותו ושיעור קומ"תו האישי השתלט תח"ל על אנשי השומר הצעיר, כבש את הנוער המ"עור.

כאשר הרים דוד ליבשיץ ולמעלה את דגל הפירוד במפ"ם במלחמתו נגד משה סנה וימ"ן, היה על ישראל גלילי (שמאל) וחבריו להחליט אם יהיה זה סדק בבנין או מפולת כללית. אולם פילוג זה אינו פרי ניגודים פתאומיים: הוא היה קיים בשורות מפ"ם מיום היווסד המפלגה לפני שלוש שנים, וקדמו לו הניגודים בקרב התנועה לאחדות העבודה.

ברוקלין מול דאשק

התנגשו כאן שתי תפישות יסוד — האחת הרואה את המפלגה צמודה לאומה, השנייה הרואה אותה צמודה לארץ. בידי ליבשיץ, וכל אנשי לאחדות העבודה, היתה התפיסה הישנה, המקובלת, של תנועה ציונית. אמר

אורנג במפלגה, חדר גם לתוך מבצרי העוז של הקיבוץ המאוחד.

„לפרוש או להיכנע“

לעומת חזית סנה — השומר-הצעיר היו ונשארו לאחדות העבודה מפולגים ומפורדים. מצד אחד עמדו אנשי הקיבוץ, מצד שני הפועלים העירוניים, שגם הם היו מפולגים לשלוש קבוצות: קבוצת ליבשיץ, קבוצת טובים וקבוצת מישה אדלברג, מנהיג הפקידים. שתי הקבוצות האחרות נות כבר היו שייכות, למעשה, למחנה סנה.

במאי 1951 עשו אנשי הקיבוץ המאוחד וליבשיץ נסיון אחרון לשמור על עמדותיהם בקרב המפלגה. הם הגישו מצע לוועידת המפלגה בחיפה, זכו ל-36%, ומצד צד ארם, איש פועלי ציון שמאל, בארבעה האחוזים הנותרים. סנה ניצח לאורך כל החזית, העמיד את מתנגדיו לפני הברירה: לפי רוש או להיכנע.

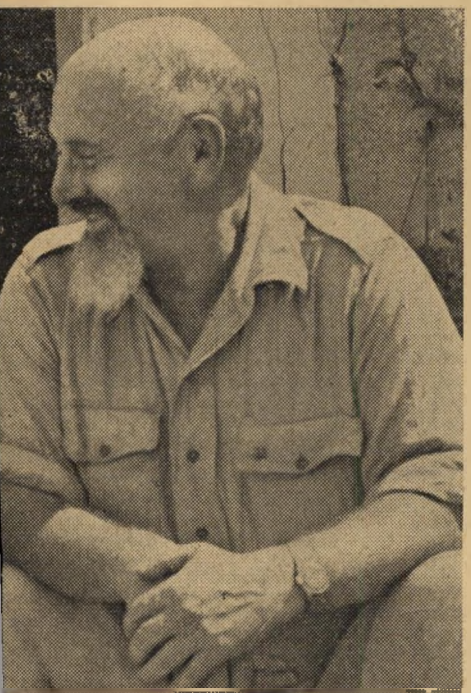
ברלין וערב

הניגוד לא היה אישי בלבד. עמד מאחוריו ניגוד רעיוני מכריע.

סנה הצטרף למחנה הסובייטי ללא תנאי. בהגיון קר ותותך, הי אופייני לו, הסיק את כל המסקנות: תבע לשגר באיכוח ליר עידה בברלין הגרמנית, להכניס את ערביי מפ"ם למפלגה כחברים שוויוניות, לתמוך במלחמת החרור של עמי ערב, אחר שזכ תה בתמיכת הסובייטים. לעומת זאת ראו ליבשיץ וגלילי את מפ"ם אמנם ככתב-ברית למחנה הסובייטי, אך ככת ברית הרשית אית וחייבת לעמוד על המקח, לשאת ולתת — בעיקר כדי להשיג ויתורים בשטח העלייה מברית-המועצות ומתן חופש לציוניות בארצות הדימוקרטיה העממית. בשטח הערבי לא נבדלו בהרבה מעמדת בן-גוריון: ראו בערבים, וגם בערבים הלאומיים והמתקדמים, אויבים של ישראל. לפיכך התנגדו להכנסת הערבים לשורות מפ"ם, דרשו להשאירם בחטיבה נפרדת.

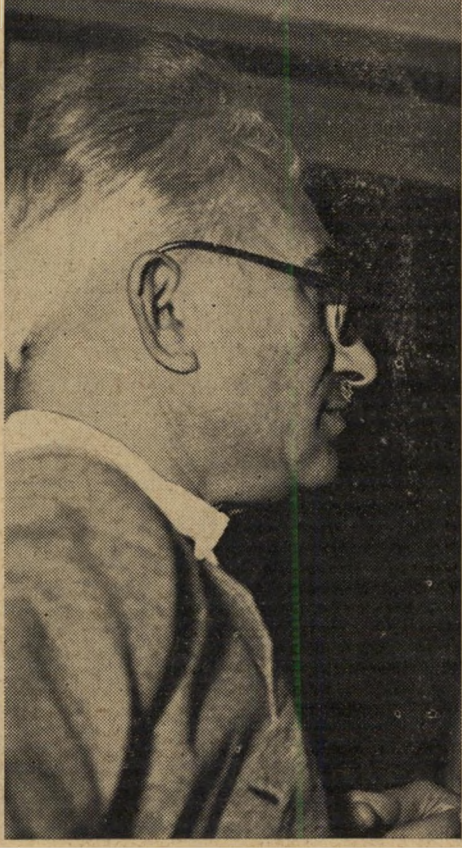
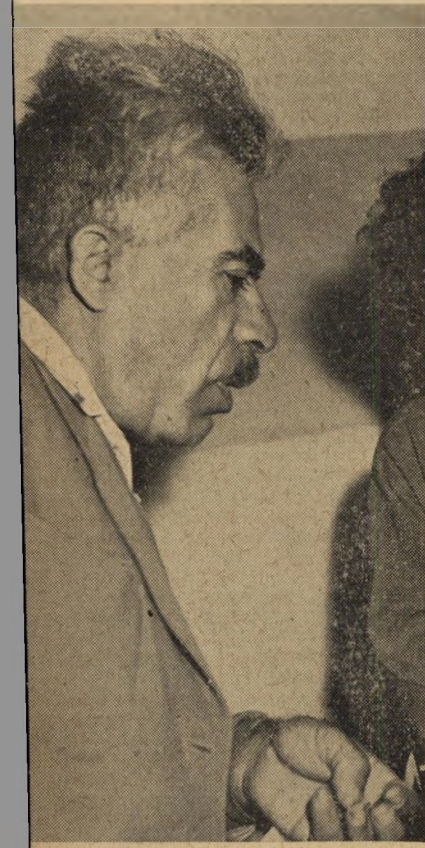

פלע המחלוקת א': כרזה זו של נגד אנגליה וצרפת. אנשי ליבשיץ (וגלילי) טוענים שלעת עתה הערבים הם אויבינו, וכי אין לשעבד את מדיניות ישראל למדיניות הסוביטית. לעומתם טוענים אנשי סנה: ליבשיץ שוביניסט.

האלופים: אהדת אלפי צעירים נתונה למפ"ם בשל אלופיה, גיבורי המלחמה. אולם האלופים מפולגים: יצחק טדה, בלתי-חפזת עו לייסוד מפ"ם, הצטרף לקו הפרו-סובייטי הקיצוני, היה הראשון שהטיף לתמיכה בנואבק הערבי. יגאל אלון הוא, לעומת זאת, לאומני ואנטי-

רו הם: „מפלגתנו שייכת לעם היהודי, ועיקר תפקידה — הגשמת קיבוץ הגלויות. אנו קשורים בלבנו ליהודי ברוקלין, בוקרשט, קאזבלאנקה. כיצד יכול רוסטום אל-בסטוני, חבר הכנסת הערבי של מפ"ם, להבין לנפשנו? האם משהו מקשר אותו עם לוי

ארבעה ראשים: אהרון ציוז נג ויצחק בן-אהרון, ממנהיגי הקיבוץ המאוחד, מתנגדים בחריפות לדעותיהם של יעקב ריפטן ומיר יערי, מנהיגי השומר-הצעיר, אולם מסרבים להצטרף לפרשיים, מכיון שהם שואפים לאחד את שתי התנועות הקיבוציות. אנשי השומר-הצעיר טוענים

נעלי מותרות. כן

שעה שתעשיית הנעלים בארץ עובדת בח' מישיית כושר הייצור שלה בלבד מובאים רב' בות זוגות נעליים מוכנות עבור מוסדות ממשלתיים מחוץ לארץ. חשבונם הפשוט של המוסדות: הנעליים הסטנדרטיות המובאות עולות באנגליה 18 שילינג הוגג לעומת 30 שילינג הדרוש לחומר הגלם לייצור זוג נע' ליים בארץ. תקציב המוסדות מחושב ומדוקדק במידה כזאת שאין להם מקום לחישובים כל' כליים-פסיכולוגיים, שיניעו אותם לרכוש נע' לי תוצרת הארץ במחירים יקרים יותר.

התעשייה טרם הסתגלה לרמת המחירים שנודעה לה בהתאם למדיניות הכלכלית הח' דשה של הממשלה ושעה שאין היא יכולה לתחר בנעליים הסטנדרטיות המובאות מחוץ

זה מוסתר ע"י סימן שאלה גדול, ואתו מכח כולה.

המשק החוק יחזיק מעמד

המזל לא האיר פנים לנשיא התאחדות בע' לי התעשייה, אריה ("הזקן") שנקר. בדיוק שבוע ימים לפני האספה השנתית של התע' שיינים יצאו מאות פקחים ופקידי ממשלה דחופים לרישום המלאי בתעשייה הכבדה והקלה כאחת. נאומו של "הזקן" שהוכן בקפ' דנות רבה על-ידי המזכיר הכללי, אברהם זלמן קריסטל, טעון עיבוד יסודי בהתאם לשינויים.

צעקו התעשיינים באספה שלא מן המניין לאחר פרסום הצו על רישום הקפאת המלאי: אנחנו לא רחוב לילינבלום, לא ניתן לערוך

כשהמכונה הכבדה של המדיניות הכלכלית החדשה (מכח) החלה זוה, תוך כדי חריקות ואנחות שוברות לבבות.

כודי עניבות ומכונות. לכל אורך החזית התנהל הויכוח אם מכח יצליח לעצור את הידרדרות המדינה תהומה, או לאו. אולם מעטים בצמרת השלטון הבינו כי העובדה הקובעת אינה אם מכח טובה או רעה, אלא אם בכלל נוצרו התנאים בהם יכולה היא להצליח.

היתה דרך אחת: להכריז על מצב-חירום עליון, לוותר על כל חשבון מפלגתי, לקרוא את כל המפלגות והארגונים לממשלת-חירום, לומר את האמת המרה ביותר להמונים, לדי' רוש מהם קרבן עליון וכללי, ליצור שוב את מצב-הרוח העליון כמעט שאפך את הישוב והצבא בימי הקרבות ושנבע מן הידיעה ש' אין ברירה וכי הכל שותפים למאמץ. התנאי המוקדם היה: מפת אישי בולט של אנשי השלטון, הנהגת צנע חמור בהופעתם האישיה של חברי הממשלה ופקידיה הראשיים, הור' דה בולטת של רמת מחייתם (כולל עניבות ומכונות).

הממשלה לא נקטה בקו זה. היא לא עש' תה כל מאמץ רציני להקים ממשלה חדשה, כלילאומית, ניסתה לבסס מדיניות חדשה של כרענות כלליים על הרכב ממשלתי שיש לו אף בכנסת רוב זעיר.

התוצאה מהיבט המציאות היתה שגם דוב' רי הממשלה עצמה נאלצו לזרוע אשליות ב' יחס לגודל הקרבן החדש. אמר פריץ נפת' לי, שנתמנה בינתיים כמי"מ שר האוצר וה' נחשב לאביה האמיתית של מכח: "איני יכול לתאר לעצמי שמישהו רוצה להוריד את רמת המחיה..." וכששאלה לביא, איש עין-חרוד, וותיק מפא"י, שיסע את דבריו שאמרו שהוא רוצה בכך, מיהר נפתלי לתקן, תוך כדי פזי' לה לעבר ההמונים: "איני חושב ש(לביא) מסביר את עצמו בנוסח לא נכון..."

מין חיה משונה. התוצאות היו בול' טות לעין. "ההר לא הוליד עכבר, הוא הו' ליד מין חיה משונה..." ליגלג פרץ ברנ' שטיין הצ"כ, שבלי עזות סוחריו ויצרניו לא תתגש מכח.

"מכח תפגע בראש וראשונה בפועלים!" רעש משה סנה, בנסותו לעורר את התנ" דות הפועלים שבלעדיהם לא תוכל הממשלה לזוז, ותומכי הממשלה, במקום להודות ב' אמת זו בפה מלא ולהוכיח את נחיצותה, השיבו בליגלוג: "תשאיר משהו גם לזיל' נר..."

התוצאה נתגלתה למחרת היום: כל שיכבה שמכח פגעה בה פרצה מייד בצוחה רבתיה, בהיותה בטוחה שהיא מופלית רעה, סובלת יותר מאחרים. ואם זו היתה ההתחלה, קל היה לנחש מה רבה תהי הצעקה כשהמאכלת החדה של מכח תחתוך בבשר — צעקה ש' הממשלה הצרה הנוכחית, חסרת ההתלהבות, לא תעמוד מולה איתנה.

אמר דוליק הורביץ, המתחלק עם נפתלי בכבוד האבהות של מכח: "כל עם וכל מדי' נה נבחנים בזה אם הם יכולים לשמוע ול' דעת את האמת. כל ממשלה — אם היא מער' זה להגיד את האמת, אם כי היא מרה וקשה" בתום השבוע הראשון של מכח היה "אם"

העם

ניתוח בסכין גילוח

נהג המוניתי נהג וקילל, נהג וגידף. "הו' פ' טרים הרסו את המדינה", מלמל יותר לעצ' מ' מאשר לנוכעיו. "הם הרסו את המדינה ו' כ' שיו הממשלה שוברת את הפועלים. תו' כ' כשרע להם, הם הולכים נגד הפועלים!" מבלי לדעת חור הנהג על המלים שהו' לו יומיים לפני כן באולם הכנסת על-ידי מ' סנה, כשזה ניתח את המדיניות הכלכלית ו' ד' דשה בסכין גילוח, אמר את אשר יוד'ים כולם אך אינם רוצים הגלות. הפרט המ' היה שדוקא נהג המוניתי, בן מעמד שנח'וב אך לפני ימים מעטים לנהגה ביותר מן הגאות הכלכלית המזוייפת, אמר את הדב'ים לראשונה.

מסוּם מה היו דוקא נהגי המוניתי הו' א' שונים אשר פטיש המדיניות ירד על עו'ם במלוא המחק, על-ידי העילאת מחירי הבנ'ן, חלקי החילוף והתקונים. בן-לילה הפכו מ' מעמד נהנה למעמד סובל, הכנסותיהם (ומכ' הקילומטרים שנסעו) ירדו בדיוק לחצי. נ' שים רבים, לא אמייים ביותר, שהיו רגי'ם לנסוע במונית מפני שהכסף היה מצוי ב'י' הם בשפע ולא היה על מה להוציא, ה' עתה הולכים ברגל ומצטרפים לתורים א' רוכים בתחנות האוטובוסים.

מוזע הם עשו זאת? עוד היה הכסף ה' כי לא המצללים) בידם, בטרם התחילה ל' יית המחירים הגדולה. אולם הם הריחו מ' ה' הריח המזוה של משבר מתקרב.

הותיקים, מלומדי הניסון, לא היו צרי'ם לקרוא את הדברים בעתון, משהו הזכיר י'ם את 1936, את המשבר הגדול שירד לפתע על הארץ אחר הגאות היקית, התפשט בגוף ה' יישבו כסרסן איטי, חקני, ממאיר. הוא ר' ציא את הילדים מבית-הספר שלח אותם ע' בודה בשחר נעוריהם, יצר רמת מחייה א' לעומתה חייו של פועל בינוני בפבר' 1952 נראים כחלום.

עניי המשבר התקבצו באופק, התק'נו במהירות. המעטים הנהנים ממשברים, ב' הם עסקני מפלגות, הסתכלו בהם ללא י' אולם כל האחרים שלחו בהם מבטים ב' חרדה, ציפו ללא התלהבות לגורלם.

מכח

הפחד מפני האמת

המצב היה כמעט מיואש. האויב ה' לצור על הפלוגה מכל עבריה. מלאי ה' והתחמושת התקרב לקצו. שום תגבורת לא נראתה באופק.

המפקד פסע בעצבנות לפני אנשיו, לא י' כיצד לנהוג. יכול היה לספר להם על ז' צב, לקרוא להם למאמץ עליון, לקרב' ל' יון, להציל את עצמו ולהיחלץ מן הכיר' ר' ויכול היה לגמגם, לבקשם לעשות מ' כל שהוא, מבלי לדרוש יותר מדי, פ' י' בשיטה הראשונה נטשו בימי הקרבות מ' מפקדי כיתות, מחלקות ופלוגות של צ' לה' שהאמינו לאנשיהם וזכו לאמונם.

בשיטה השנייה נקטה הממשלה השב' ע,

שר התאום הככלי פרוץ נפתלי

OR

לארץ מתחרים ישראליים בהצלחה בהפצת נעלי מותרות בשוק האמריקאי.

מנגנון

המפקח הנך מתאם

מעטים הם האנשים במשרד המסחר והת' עשייה ובמשק הישראלי היודעים כי פרוץ נפתלי הוא שר התאום הכלכלי. כי אם שוא' לים למתאם הכלכלי של הממשלה מתקבלת, דרך כלל, תשובה מיידית: צבי ליובושיץ, ליובושיץ, רזה, ממושקף ובעל עיניים חוד' רות עשה קריירה רבי-גונית בשנתיים האח' רונות: ממשרת מורה עלה לתפקיד מפקח על המחירים במשרד האספקה והקיצוב, לא' חר המשבר הממשלתי שנסתכם בהדחתו של דוב יוסף עזב את המשרד, יצא לארצות הברית.

כשחזר ליובושיץ ארצה נתמנה מנהל מח' לקת היבוא והיצוא במשרד החקלאות, עבר בינתיים בחנינות של רואה חשבון מוסמך, התכונן לעבור לעיסוק פרטי. אולם בינתיים שב דוב יוסף לתפקיד שר המסחר והתעשייה, זכר את עוזרו הנאמן ליובושיץ, הטיל עליו תפקיד של מתאם כלכלי בין המחלקות השו' נות של משרד המסחר והתעשייה. התוצאה: למרות שסמכויותיו של ליובושיץ מוגבלות בהרבה מאלה של פרץ נפתלי, פעילותו ידועה בהרבה.

קיצוב

גם הבהמות רעבות

כשכתב המשורר דוד שמעוני בראשית שנות העשרים את הפואמה 'ובל העגלונים שמספרם הגיע לחמישים, היו חייהם של העג' לונים משועבדים לשתי צורות-יסוד: דרכים משובשות והתנפלויות שודדים.

העגלונות התפתחו עם גידול התחבורה בארץ, למרות שענף העגלונים נמצא בירידה מתמדת מאז שהוחל בייצור המוני של המת' חרה הגדול — המכונית. בינתיים קם ארגון עגלונים בן 800 חברים, בעלי 800 עגלות ו-1200 בעלי חיים (חמורים, סוסים ופרדות) הדואגים לכך שהעגלות תעונה, בעליהן ימצאו פרנסה (בדרך כלל, בסבלות, הובלת קרח ונפט).

כאשר הפסיק המפקח על המזון לבעלי חיים להקציב מספוא לבהמות לפני כחדשיים

בינתיים מתמרמר "הזקן" לאין סוף. בעד שרותו המצויין לממשלה לא ניתן לו כל סיפוק לעת זקנה. התעשיינים מתמרמים כבר בגלוי וגם תומכיו הנלהבים הם אובדי עצות נוכח המציאות החדשה. מציל את כסאו: רק רגש הכבוד לשיבתו.

כלי חיטה אין סובין

מאות בעלי לולים ורפתות שמו מצור על טחנות הקמח בארץ כשבפיהם משאלה אחת: הבו קצת סובין! העופות והפרות רעבים. בעלי הטחנות משכו בכתפיהם, הסבירו: באין חיטה לטחינה אין סובין.

בכספי ההענקה האמריקאית הוזמנו 30 אלף טון קמח מוכן שהבאתם גרמה להפסד של 30 אלף ימי עבודה בטחנות ולהפסד של 13 אלף טון סובין, מוצר לווי של טחינת חיטים, להזנת הלול והרפת. אך גם איכות הלחם ירדה פלאים. באקלים הישראלי אי' אפשר לאחסן קמח לזמן ממושך. הקמח הרב שהובא החל מתקלקל ובהגיעו לכלל אפייה פגם באיכות הלחם.

מיו"מ ישראל-גרמניה

מעבר לגבול

חלק גדול מהערכים רואה עתה שאין כל טעם לתבוע את שיבת הפליטים לבתיהם וגם משא ומתן נראה להם מיותר — יהיה זה ישיר או בלתי ישיר. הם אינם רואים כל תועלת בשיחות עם אר"ם, וכל הנאומים שהם שומעים מאוסים עליהם — יש לנו, הם אומרים, דרך אחרת להסדרת העניין: כוח הזרוע.

אך ישנם גם מעטים שאין דרך זו דרכם — הם דורשים פשרה, רואים את הצורך בהסכם עם ישראל הרצוי על הבסיס הבא: א) שחלק מהפליטים יחזור. (החלק שישאר יהיה קל יותר לתת לו פיצויים ולסדר אותו). ב) שחרור הרכוש והכסף המוקפא וכיו.

אני חושב שהצד הראשון לקירוב הדעות והסדרת הסכסוך תלוי עתה בישראל. אם יהיה לה האומץ הדרוש והיא תטפל במהירות במחלה זאת, על יסוד אמיתי ומשכנע זה, יהיה זה בסופו של דבר לטובתה היא. אחר כך יראה העולם — ואפילו הערבים המהססים — את זה בעין טובה ויזקוף את הדבר לזכות ישראל.

זה הדבר אשר עלול לבטל את רגשי השנאה ושאירות הנקמה. ואז ישובו המים לזרם באפיקם הטבעי. לולא הייתי בטוח במה שאני אומר לא הייתי כותב דעתי זאת. אין האנשים רוצים לסבול יותר הכרזות ריקות ותמרונים אינן סופיים והיום אנחנו, וישראל אתנו, זקוקים לפעולה ממשית וניהול כלכלתנו על יסודותיה הטבעיים הנכונים.

נמאסה לנו מדיניות הנשק, ההתפרצויות וההריגות ובו בזמן רוב הכסף בדרכים שאינם מקובלות לא על אלה ולא על אדם. אנחנו רוצים לחיות למטרה שברא אותנו אלוהינו, אין אנו רוצים למות בשביל מדיניותם הקלוקלת של סוכני האינטרסים הזרים.

זה כל מה שאני יכול לכתוב לך במכתב פתוח זה. רצוני לשלום הוא הדוחף אותי לכתוב לך והעתיד יעיד ויוכיח כי השקפתי היא הנכונה. עוד תבואנה הפתעות רבות, כפי שכותב המשורר הערבי:

והביאו לך הימים דברים שאינך צופה,

וידעיות תבואנה לך מאנשים אשר לא פנית אליהם... אבינו... ו... שולחים לך דרישת שלום ומבקשים מאללה שתצליח במטעך שלום בין שני הצדדים.

המכתב עבר צנזורה ירדנית וישראלית.

ערכו זה ירחיב את התהום ויאפשר למחפשי הנאה עצמית להתבסס בה. לכן אין מצבנו הנוכחי דומה למה שהיה עד כה. אנשים התחילו לחשוב במושגים של כוח והרגשות

עוזר-דין מוחמד נימר אל-הוארי אוזני

הלאומיים הקיצוניים מתרחבים והתרופה שהרופאים היו נותנים מקודם לחולה מעוררת בו עכשיו בחילה — נודף ממנה ריח לא טוב.

קול
החדש
הירוק
יש אישים
המכתב:

זאת היא טוב עשית. גם אני אצלנו השתתה בזמן

למחמד נימר אל-הוארי ראש זרוע
שנתה עתה עולמי להבינו היטב. יש להשתדל

עלילים בינינו. אילו דאגה ישראל לדבר עם הערבי היתה בודאי מגיעה כבר לתור שובת שהיו מבטיחות עתיד גדול לאיזור את הסכנה המתמדת לשלום. כדאי לזכור את

אינני יודע מה נשיג מאורגוני, ליבריה או צילי, גם אינני יודע מה נגדנו. גם אינני יודע מה נקבל גודלות הנלחמות למען ענייניהן הפרטיים. מדוע עשה אנחנו והיהודים יד אחת ועדה אחת לטובתנו, ורק

לולא הזרים היינו בודאי מסדרים את עניינינו עם היהודים בשלום מוזן — לדעתי עוד לפני שנה וחצי, ובארצות אלה, אבל יש גורם זר ששם את כל הנסיגות לאל והכשיל אותם לגמרי. אני יודע מה שאני כותב. אבל איני יכול לכתוב כל מה שאני יודע.

מאידך אני רואה שרוב האחרים כאן כופים את דעתם בכוח, מטילים מונופוליו על מנהיגות העם ועל השלטון. הם הכניסו פחד אל לב העם, הוליכוהו בדרכים המנוגדות לטובתו האמיתית. לכן קרה אשר קרה.

הדברים הולכים ורעים. החיית יישוב הסכסוך עם ישראל על בסיס הבנה אמיתית והתפשרות הודית אינה לטובת היהודים. גם לא לטובת הערבים.

יחליף בגדיו בבגדי עבודה ויקדיש לערוגתו שעה ליום.

השר התזהב. ליבוביץ, שכבר שההש" ראה נחה עליו שוב (מאז הפך בעל בעמיו, חדל ליסד מפעלים). היום את שפורפרת הטלפון וביקש לדבר עם לוי אשכול, שר החקלאות, החל את שיחת בשלוש מלים: "צער בעלי חיים", ואחר שסיימה הבין שהשר התלהב לתכנית. תבע דרבונו של שני גור-מים, אשר מבלעדיהם לא תתכן ביצועה של המשימה: הנוער והעתונות.

אשר לנוער ביקש ליבוביץ, משר החקלאות להפגישו עם שר החינוך, אותו רצה לשכנע בצורך להחדיר את רעיון מגן דוד ללב התלמידים בבגרי הסברה קבועים במסגרת חניית הלימודים. כמו כן הציע

הצטופפו סביבו בצל ירוק ומעובש קצת, תמורתו קיבל לדרישתו שתי לירות עבור הק"ג.

ליבוביץ הפליט "צער בעלי חיים", נכנס למשרדו, ישב על שולחנו והגה רעיון: יסוד אגודה שתקרא מגן דוד ירוק (על המשקל מגן דוד אדום) שתעזור לאורת לעזור לעצמו להשיג את מינימום הירקות הדרושים למחיינו.

אופן הביצוע, כדוגמת איטליה, אנגליה ושווייץ בתקופת מלחמת העולם: כל שעל אדמה בעיר ובכפר, בחצרות ועל הגגות, ינוצל לזריעה אינטנסיבית של שלושת סוגי היסוד של הירקות: בצל, תפוח-אדמה ועגבניות. האמצעי: אגודת מגן דוד ירוק, אשר מרכזה יהיה בתל-אביב וסניפיה בכל נקודות

הוא לא ירשה זאת. ואכן היתה סיבה לכך: סקירתו שהש" תרעה על 25 עמורים היהיה רק חלק מפסק-הדין שהמשכו נדחה למחרת היום. הקראתה נמשכה שעתים תמימות. בשעה הראשונה התעכב השופט על פרטי הפעולה, וההאשמות (11 במספרן): 9 מהן אשמות תקיפה, אחת שקירת קשר, ועוד אחת: הכשלת שוטר בזמן במילוי תפקידו.

כעבור שעה זאת החלו הנוכחים בקהל, להראות סימני עצבנות שהתבטאו בכך שכל דקות מספר קם מישוה מעל אחד הספסלים והציץ לעבר דוכן השופט לראות כמה עוד נותר לשופט להקריא. אך האכזבה היתה מרה, כי כל מה שאפשר היה לברר בודאות היה: ליד השופט מונחת עוד ערימת ניירות בעובי של ספר.

כשעברה מחציתה של השעה השנייה הגיע השופט לנימוקיו לזיכויים של מספר נאש"מים, שאחד מהם היה רב החובל אי.ק. הכ"ר ד"ר שאל, שופט המחוז: "אנשי צוות האנייה היו רשאים להתנגד למשטרה שעלתה על האנייה כדי להוריד את הימאים... לא היה תפקיד משטרה לעלות על האנייה כדי להוריד את הצוות".

שעה שהשופט הקריא את נימוקיו לא ניכ"רו כל הבעות הפתעה, כעס, או שביעת רצון על פניהם של הימאים ששמותיהם הוקראו בזה אחר זה, פרט לחיובים דקים וקלושים לעבר ידידיהם מבין הקהל, שחלק מהם עסק בקילוף תפוזים ואכילת כריכים בסתר. כעבור שעתים פגה המתחות כשנתברר לכל שששה ימאים זוכו ועשרה אחרים חיי"בים לחכות לגור-דינם למחרת היום.

אולם עובדה זאת לא העכירה את רוחם של העשרה ומיד בצאתם החוצה נטלו לידיהם זכוכיות מפויחות והשקיפו בליקוי החמה שהיה באמצעותן אותו זמן.

ארגונים

מגן דוד ירוק

משימש ובא יובל החמשים לעלייתו לא"רץ מרוסיה ישב חיים ליבוביץ, 61, בעל בית החרושת לשמנים עץ-הית, בדירתו התל אביבית, עילצל בזמי האלבומים האישיים שלו. לאחר שחמשים השנה חלפו לפניו בי צילומים בשקפם את פעלו הרבים (ביניהם: נתין תורכי מלידה בצבא התורכי, יסוד מכ"ב באש, תמורת המשטרה, אגודה ימית זכו לון ומגן דוד אדום), הגיע ראשו ואמר בכך בר ראש: "היו זמנים... אחר יצא למשרד בית-החרושת, בהנהלתו הוא לוקח חלק פעיל יחד עם חמשת בניו ובנותיו. ליד דלת המש"ר נעצר: רוכל זקן מכר לעקרונות בית ש"

ראו העגלונים שכל השידולים אינם מועילים, פנו לאמצעי האחרון השמור בידיהם למשיכת עין הציבור: הפגנה רבת-משתתפים שעברה בתהלוכה צבאית דרך רחובותיה הראשיים של תל-אביב עד הגיעה לבית הדר. מקום מושבו של המפקח מטעם משרד החקלאות. דרישות העגלונים: הספקה סדירה של מספוא לבהמותיהם במנת מינימום של 150 ק"ג שגורה לחודש שמחירה הרשמי הוא שמונה גרושים הק"ג בהשוואה למחיר השחור של חצי לירה ויותר כאשר אפשר להשיג את השגורה בשוק השחור. אומרים העגלונים: אם המדינה יודעת לקעקע את גפיה של כל בהמה לשרות מיר לואים, מן הראוי שתדאג לה גם למוזנות סדירים.

הים

לא תפקיד משטרה

לפני 74 ימים גויסו שוטרי נמל חיפה, בתוספת תגבורת מתריסר תחנות אחרות, כדי לגרש בכוח הורוץ את ימאי א/ק תל אביב מאנייתם. הימאים התנגדו בכוח ובחיי מה שפוכה, עוררו בהתנגדות המוני אוה"דים על החוף להפיר את הסדר ולתקוף את שומריהם. השבוע קם בית-המשפט הבלתי תלוי, הכריז: פעולת השוטרים היתה בלתי חוקית, התנגדות הימאים היתה מוצדקת. עשר דקות לפני התחלת הקראת פסק-דינם של 16 ימאי תל-אביב, שטרם זוכו עמי"דו אלה מחוץ לבית-המשפט המחוזי, חיפה, כשחלק מהם מקבל את הקצבתו החדשה מכנס הימאים וחלק מקבל תמיכות של חב"ריהם בחו"ל.

"הנה עברו עשר הדקות האחרונות של החופש!" התלוצץ אחד הימאים רחבי-הגרם שעה שנכנס עם חבריו שתפשו את מקומי תיהם על ספסל הנאשמים בתוך הסוגר.

קהל המאזינים היה מגוון ביותר, מורכב משוטרים (ביניהם הקצין בודינגר ואחד הי שוטרים העדים), ימאים מאניות אחרות וידי דותיהן של הנאשמים. על הספסל האחרון מול שולחנו של השופט, ישבו בנחת חמשת עורכי-הדין והתובע הכללי.

השופט ד"ר א. שאל, בגלימתו השחורה גבה קומה, ממושקף ובעל שערות חומות החיישב ליד שולחנו, סמך את ידיו על הי דוכן שארבעה ספרי חוק עבים נחו עליו והחל מקריא בשקט ובמהירות את פסק-הדין, בו זיכה ראשית-כל ארבעה נאשמים, ולפני שהמשיך בקריאת שקירתו שהיתה מסוגנת במיטב השפה העברית ומתובלת בדוגמות בשפה האנגלית ביקש מהקהל לא לנסות לערוב את האולם באמצע קריאתו,

חקלאי חיים בייסקי וזוהם חיים ליבוביץ

נסיון

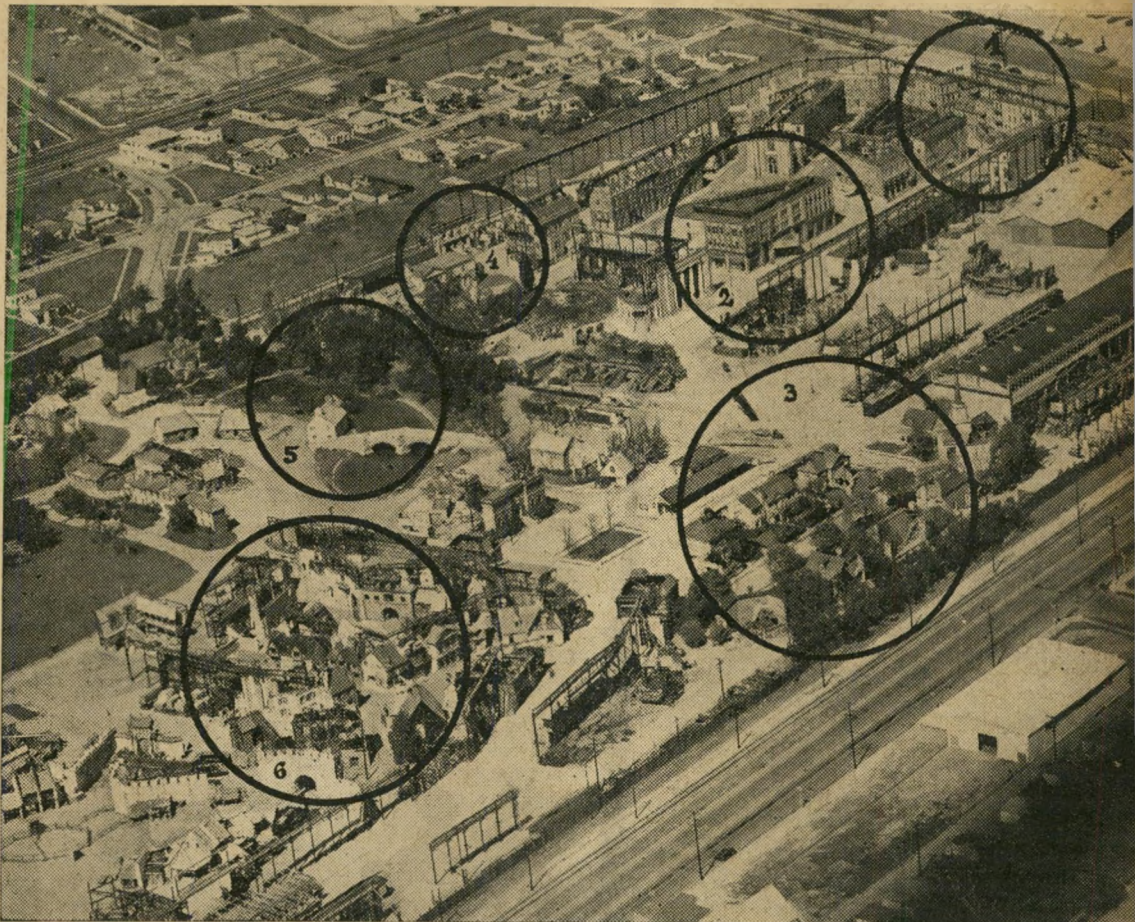
קיום מסיבות עתונאים שתעזורנה להפוך את הישראלים לאזרחים מחוקלאים. לאחר שהרכיב את נשיאות האגודה פרסם מודעה בעתוני הבוקר, קרא לבוגרי מקוה ישראל מכל הארץ להתכנס לאספה במלון פארק ת"א. המודעה הצנועה נסתכמה בשתי הפתעות שהפיתו עידוד בנשיאות האגודה. הפתעה ראשונה: בוגרי מקוה המפורים ב" (המשך בעמוד 10)

המדינה. האגודה תסייע לאורח בהשגת זרעים, כלי עבודה (ואף טרקטור לחרישת שטחים נרחבים), תיקים קורסים מרוכזים למדריכים, שבוגריהם יכשירו קבוצות אזרחים וילמדום כיצד לעבד ערוגות ירק. מלבד זאת תקצבנה הרשויות המקומיות שטחי אדמה לאורחיהן, ערוגה לאיש, יחד עם אלבשה, אליו יכנס האורח (ממוכר העתונים ועד מנהל בנק) בגמר יום עבודתו,

בית החרושת לצללים

לבצועו של סרט, אלא המסוגל גם לארגן צוות המגיע לעתים לאלפים רבים (שיא: קו וואדים — 30.000 נצבים בלבד), לבנות אולפנים, שרות הפצה יעיל, פרסומת רחבה. אופיני למפיקי הוליווד הוא סמואל (סם) גולדבין, (משמאל) זכר כסיות יהודי לשעבר, חסר השכלה (פליטות הפה שלו הן קלאסיות). גולדבין רגיש מאד לדעת הקהל האמריקאית, יודע לספק לצרכניו את הסחורה הדרושה להם לפי רוח הזמן.

מ יליוני אנשים מבליים מיליוני שעות מדי שבוע באולמות חשוכים, עוקבים בהתעניינות אחר צל- לים הנעים על-גבי בד לבן. כדי להביא אל בתור הקולנוע את מנת השעשוע שהפכה, לחלק ניכר מן האנושות, כעין אופיום, קמה תעשייה גדולה ומסופעת, מנוהלת בידי מומחים. מעל לכולם עומד המפיק, האיש היודע לא רק לגייס את הכספים המרובים הדרושים

זה מחזה רב רושם ומוזר ביותר, ערב רב של סגנונות, מרחוב של משכנות-עוני במזרח ניו יורק ועד עיר-החומה במזרח-הרחוק העתיק. בתפאורות אלו צולמו סרטים רבים, בניניהם, בשנים האחרונות: (1) נשמות נבוכות; (2) בין החובה והרגש; (3) אבא משיא את בתו; (4) תחת קורת גג אחת; (5) מאדאם בובארי; (6) וילוושת המוסקטריים.

בית-החרושת לצללים הוא מבנה מוחשי ביותר המשתרע על-פני שטח גדוק, כולל אולפנים, משרדים, בנייני-סונת וגם תפאורות חוץ: רחובות, כפרים, גנים, אגמים, בתים שרק חלקם הקדמי בנוי חלק זה קרוי, באחד האולפנים הגדולים ביותר בעולם, של מטרו-גולדוויין-מאיר בקאלבר סיטי ליד לוס אנג'לס, "החצר האחורית". מן האויר הרי

כהן וסרק

הקהל מצפה מכל שחקנית שתהא יפה על הבד. זוהי סברה מקובלת בכל מקום, אפילו בברית-המועצות, בה החלו במאמץ ל- אכלס את סרטיהם (כמו, למשל, היה זה בזמן שלום) נערים ונערות יפירמאה. כיון ששח- קניות, בחיים, אינן תמיד יפות, נודעת ל- מחלקת האיפור של האולפן, בה היופי הוא מדע שלם, חשיבות רבה. כאן מתאימים פוך לצבע פנים, משנים גזרות לפי הצורך, מת- אימים תסרוקות לפרצופים, או, לעתים, פרי- צופים לתסרוקות. כאשר עברה השחקנית- המתחילה מארילין מונרו לחברת פוקס, ש- החליטה להופכה לכוכב בזמן הקצר ביותר. החלה מחלקת האיפור לעבוד עליה ברצינות. היא עברה את כל מדורי הפרכוס, הכולל שפול מדוקדק ורבי-ההליכים (ויסורים) לא רק הפנים, בצוואר ובכתפיים, אלא אף בכל חלקי הגוף שיחשפו בפני המצלמה. כיון שהשח- קנית מונרו מתמחה בתפקידים מסוג מסוית, חלקים אלה נרחבים למדי. לאחר טפול כללי ראשון היו מדות גופה: חזה — 94 ס"מ; מתנים — 58 ס"מ; ירכים — 86 ס"מ; גובה (ברגלים יחפות) — 1.63 מ'; מש- קל — 60 קילוגרם. אלה היו מדותיה של העלמה לפני הטפול. זאת אין האולפן מגלה לקהל.

מחן סל-כו

הצייר אחראי לתפאורת הסרט, אולם מחוץ לתפאורות צריך להיטיב, כלים, מטלטלים, וחפצים אחרים. מספרים של אלה בכל סרט הוא גדול מאד; החל מווילונות ושייחים, רהיטים ונברשות ועד מברשת השניים הת- קועה בפנינת חדר הרחצה הנראה שנייה אחת על הבד. מחסן המטלטלים של האולפן דומה למחסן כלי-בו ענקי שבו מצויים רהי- טים, פסלים, כרכרות, מכונות, כלי-אוכל, כלי נשק ומלבושים מכל התקופות והארצות. בגלל האופי הריאליסטי של מרבית הסרטים, אוהבים האחראים למטלטלים להקפיד על ה- דיוק ההיסטורי, נהימים מומחים בעלי שם לפקח על הכנת כלים היסטוריים או מובאי ארצות זרות. אם כי חלק ניכר מן הריהוט והציוד הנדרש בסרטים רגילים מצוי בקבר- עות במחסני האולפנים הגדולים, עסוק המ- טלטלן יומיום בהכנת חפצים חדשים, כמו, למשל, פסל של הכוכב-החתול הרברב, ה- משחק את התפקיד הראשי בסרט הנושא את שמו, ואשר בו עומד להופיע, מלבד החתול המפורסם ופסלו, גם ריי מילאנד וג'אן סטרלינג.

העיר

תחילתו על הנייר, וכיוון שנייר זול
 מה מסרט גולמי, וזמנו של מחבר אחד
 אפילו שניים, שלושה) מזמנם של מאות
 קנים ועובדים באולפן, נוהגים מפיקים
 קדיש הרבה זמן (ונגיד) לשלב כתיבת ה-
 ריט. כאשר מגיע התסריט לידיו של הב-
 י באולפן, הריחו ספר עב-כרס שמתוארת
 בדיקנות כל תמונה, כל מצב-מצלמה וכ-
 בן כל שורת שיח. לצורך כתיבה טכנית
 ז מחזיקים האולפנים גודים של כתבים
 מחים אולם העלילות, ספורי המעשה נש-
 ם ממקורות שונים: מחזות, ספורים,
 אנים, אפילו מן התנ"ך. לעתים נכתבות
 ולנוע עלילות מקוריות, כמו למשל, ה-
 דים והמלאכים מאת הכומר הישועי גריי-
 (ימין), אודות קבוצת כדורבסיס (השוודים)
 נצחת בתחרות-גמר הודות להתערבותם
 מלאכימרום ותפילותיהם של כומר
 ולי, כוהן פרוטסטנטי, רב יהודי. פול
 גלס (שמאל) משחק את ראש הקבוצה.
 נמר גריידי, לשעבר דיקן הפאקולטה לתר-
 ון, רדיו, עתונאות וקולנוע במכללת
 ידה"ם הקתולית בניו-יורק עטט מספר
 וות, אולם זה לו התסריט
 אשון אשר זכה להיות מופק
 אחת החברות ההוליוודיות.

אל הרצפה

לאחר שנגמרה הכנת הנוסח הסופי של
 התסריט הוא נשלח אל "הרצפה", כלומר אל
 רצפת האולפן, מקום בו הבמאי הוא הכל-
 יכול. בתנאי שידע לעמוד בפני התערבותו
 המתמדת של המפיק, במאים מספר הצליחו
 לפתור את בעיית ההתנגשות בין גישתו ה-
 חמרית של המפיק לבין הגישה האמנותית
 של הבמאי עליידי שנטלו על עצמם את שתי
 המלאכות גם יחד. אחרים הוציאו מתחת
 ידיהם מספר הצלחות קופה חשובות, קנו
 את עולמם ואת חרותם עליידי כך. כמו למד
 של יוסף מנקיביץ, שהחל כמחבר תסריטים,
 היה לבמאי של סרטים שהצטיינו בכוח משי-
 כתם לא רק את ההמונים, אלא אף את
 המשכילים והסנובים. מנקיביץ הוציא מתחת
 ידיו סרטים מכל הסוגים. אחד מסרטיו ה-
 אחרונים הוא ללא מוצא, תרומתו לסידרת
 סרטי בעיות הגזע, בו ביים מנקיביץ (שמאל)
 את לינדה דארנל ואת השחקן הכושי סידני
 אולם מנקיביץ הוא בר-מזל במיוחד.
 בתולדות הקצרים של הקולנוע קמו במאים
 גדולים שלא נשאו חן מלפני הקהל הרחב,
 נאלצו לנטוש את מקצועם (אריך פון שטר-
 היים); אחרים מותרים על כל
 מאמץ אמנותי, מוצאים לאור
 במקום זה סרטי קופה קלוקים.

מכתול אסרו

מכל האמנויות, אין ריאליסטית כאמנות
 הסרט. על כך, חייבת התפאורה בקולנוע
 להיות בהרבה יותר מפורטת ומדויקת מ-
 אשר בתיאטרון. אם כי האיטלקים גילו ש-
 התפאורה הטבעית ביותר היא הטבע עצמו,
 יצאו לצלם את סרטיהם ברחובותיה וחורב-
 תיה של ארצם, ברור שלא בכל סרט פתרון
 פשוט כזה הוא אפשרי או נוח. בתים ורחו-
 בות המשמשים למגורים ולחיי יומיום לא
 נבנו בהתחשב עם צרכיו של צוות-צלום כבד-
 ציוד. גם מבנים היסטוריים רבים לא נשתמ-
 רו בפארם המקורי כדי לשמש את מפיק
 הסרטים. על כן שמורה בשביל הצייר עבר
 דה רבה באולפן, ויותר מתפאורן אחד קנה
 את עולמו כתוצאה מהצלחה בסרטים. אחד
 מן הידועים ביותר הוא הבריטי רוג'ר פרס,
 שצייר את התפאורה המוצלחת לסרטו של
 לורנס אוליבייה, האמלט. התפאורן עובד ב-
 קשר הדוק עם הבמאי וציוריו משמשים אחר
 כך בסיס למלאכת הבימוי, כמו שאפשר ל-
 הוכח מן ההשוואה בין התרשים של פרס
 (למעלה) לבין התמונה מתוך הסרט.
 כיון שבמרבית הסרטים מספר התפאורות
 השונות הוא גדול, הרי שתפאורן הקולנוע
 הוא אדם תמיד עמוס עבודה
 רבה. לעתים הוא נאלץ לצייר
 אלפי תרשימים כאלה לסרט יחיד.

אחורי המצלמה

תמונות הפרסומת המגיעות לקהל, הצלם
 ה לרוב כשהוא יושב ליד מצלמת ענק,
 קורת האולפן מפכה על צוות שלם של
 דים זריזים, המבצעים את כל המלאכות
 זרות. לאמתו של דבר, עבודתו של
 ריט, העובד הטכני הראשון במעלה ב-
 ווע ושני רק לבמאי עצמו, היא הקשה,
 רכת, האחראית ביותר והמצריכה כושר
 ועי רב. המסרטי אינו אחראי רק על
 מתו המסוככת והעדינה, אלא אף על
 ורה. אולם מלבד העבודה באולפן, בעת
 ימים עם השחקנים, שומה על הצלם לר-
 לעתים קרובות, לחומר צלומי חשוב,
 בתמונה הזאת, בה הוא נראה תלוי
 בלימה בראשו של בניין, מצלם את הת-
 ברחוב. צלומים אלה יושלכו על גבי
 שקוף באולפן, בעוד שלפני הבוד, על
 ורה שגובהה מטר או שניים, ישחקו ה-
 גים. הצופה שישב מכוסה זעה קרה
 או באולם הקולנוע יקבל את הרושם
 שכוכביו האהובים מסכנים את
 חייהם היקרים — למען שעשע
 אותו — בגובה מסחרר ממש.

המקצב

אורות האולפן כבו, התפאורות, הצלומים נסתימו, ה-
 צלם החל בעבודה אחרת, מחבר התסריט כבר סיים שני
 כתבייד חדשים מעת שהטביע את המלה "סוף" בעמודו
 האחרון של ספר הבמאי. אולם המלאכה על הסרט לא
 נסתיימה; עתה מתחיל התהליך, הנחשב עליידי רבים
 (ביניהם במאי רוסי גדול פודובקין) עיקר העיקרים ב-
 קולנוע: העריכה. סרט ממוצע מכיל 300-600 תמונות,
 שכל אחת מהן יש לצלם בנפרד. כיון שנוח יותר לצלם
 בבת אחת את כל התמונות המתרחשות באותה תפאורה,
 אפילו הן מפורזות לכל ארכו של הסרט, הוא מגיע
 אל המעבדה במה שנראה לאדם מן החוץ איסודר שאין
 לו תקנה. על העורך לבור את התמונות המוצלחות (מכל
 תמונה נעשים לרוב צלומים אחדים), לערכן לפי סדרן
 ההגיוני. ברם, לעריכה גם צד אמנותי: כיון שהעורך
 הוא המחליט מה יאה ארכה של כל תמונה ותמונה ב-
 סרט, הרי שהוא קובע את המקצב הסופי, כלומר את
 המתח והעינין שהסרט יעורר אצל הצופה.
 עריכה טובה יוצרת לא רק מתח; לעתים היא בוראת
 יש מאין והרבה מן המעט. בסערה מעל אסיה, סרטו של
 פודובקין היתה דוגמה מאלפת לעריכה משובחת: בעזרת
 קמץ שחקנים ותמונות שהופיעו, במקצב מהיר, בנו אחר
 זו על הבוד, הצליח הבמאי להראות קרב עז
 ומרובה משתתפים שעצר בעד נשימתם של
 מיליוני צופים במיליוני אולמות חשוכים.

במד'נה

(המשך מעמוד 7)

רחבי המדינה, שלחו 60 נציגים לאספה, מהם נבחרה ועדה בת 11 חברים, אשר מטרתה גיוסם של 3000 בוגרי מקוה לרעיון. ההפתעה השנייה נתקיימה במשרדו של חיים ליבוביץ, אליו נכנס איש ארוך זקן, חיים בילסקי, שעלה מגרמניה בשנת 1925, טיפח משך 18 שנה משק חקלאי בן 15 דונם בכפר אברהם ליד תפת-תקות. הציע לליבו ביקר שיתוף פעולה שמטרתו חינוך האוכלוסיה סיה לחקלאות פרודוקטיבית. ההצעה: הפיכת 15 הדונמים לחווה לדוגמה, אליה יתקבלו נערים עירוניים שיחונכו בה להפקת מקסימום של ירקות ליחידת אדמה.

אורחים

עם נקבה בחוג לארץ

בעבור פיורליה להגורדיה, ראש העיר הדימוני של ניריורק, באחד מספוריו ברובעי העוני של מנהטן, עצר מול קבוצת ילדים, שישבו במעגל סביב ילד בן שש, שסיפר להם בדיחות מלות תנועות פנים הומוריסטיות, להן הריעו הנערים בתשואות צעקניות. לכשסיים הילד טפח ראש העיר על שכומו, שאלו למוצאו. הילד הסביר ששמו ג'ואי, וכי הוא בן חייט יהודי.

מאז נקשרה ידידות אמיצה בין להגורדיה וג'ואי. וכשהציע ראש העיר לאמץ את הילד (משום שהוא מביא לו מזל), הסכימו ההורים לפשרה. "שבוע אצלנו ושבוע אצל הדוד פיורליה". ראש העיר שבק בנער סיפר לכולם שמצא בו קמיע, לקח אותו עמו למסעות תעמולת הבחירות שלו.

ארמס סיים את האוניברסיטה העירונית בניורק, פנה לבמה משום שלהגורדיה אמר שגולד קומיקן ותוך שנים ספורות הפך לאחד משחקני הוויביל (כולל הופעות במרדון עיוני-לילה, טלביזיה, תיאטרונים וסרטים), המבוקשים ביותר בארצות-הברית, עם הכנסה קבועה של 200,000 דולר לשנה, וממדת חסות ועיבוד הנושאות את המלים "נגנב מאת ג'ואי אדמס", אותן הוא מחלק לעשרות מעריציו.

יחד עם הצלחתו על הבמה, הפך ג'ואי אחד מאוספי הכספים הגדולים ביותר של המגנטי היהודית. כאשר נשא בשבוע שעבר בניורק, לאחר חיזור של שנתיים, את סינדי הלר, 21, לאשה (בעלת 57 תוארי מלכות יופי, ביניהם "מיס בינגל" (כער) ו"מיס ברוקלין דוגריס", קבוצת הכדורגל המפורסמת), אמרה לו סינדי מתחת לחופה: "אם לא נצא לירח-דבש, אני עוזבת אותך מיד לפני שחשפיק לענוך את הטבעת לאצבעי". השיב ג'ואי: "לעזאזל ההופעות, ניסע לעשרה ימים לישראל".

אידיש בקול רם. לאחר ארבעה ימי סיור, שוחח ג'ואי טלפונית עם אם אשתו בניורק, הודיע לה: "זה עזום. יש כאן יהודים שאינם מתביישים לקרוא עתונים יהודיים בפומבי, ולדבר אידיש בקול רם". הוסיפה סינדי: "זה חלום, אמא, אבל אין להם הוש הומור בסנט, הם אפילו לא יודעים מתי צריך לצחוק ומתי לבכות, ומנתחים כל בדיחה לחתיכות".

סינדי השתופה במשך, עלעלה בכתב היד של ספרו השלישי של ג'ואי עם נקבה בחוג לארץ, אותו הקדיש ל"סינדי שהבטחתי לאהבה, לכבדה ולמחוא לה כף", האיזנה לשיחת בעלה עם פרדסן ישראלי שסיפר לו שיטת ההרכבות במטעים המקובלת בארץ. ג'ואי שהודיע לפרדסן שיש לו רעיון הרכבה מקורי, הסביר: להבראת המשק הישראלי דרושה בהמה שתורכב מפרה וג'ואי ראף, אותה יפטמו בארצות-הברית, יחלבו בישראל.

עיתונים

עיתון של הנוער

משנותק גוש עציון וצרכיו החיוניים הוצנחו אל לוחמיו מפרמוסים שחגו מעליה, הורד במענה אל לוחמי הגוש ביחד עם ככרות הלחם. עם נפילת הגוש נלקחה שארית אנשיו בשבי הירדנים ואוריאל אופק, משורר צעיר מבוגרי הנוער העובד שהיה בין השבויים, חיבר שני שירים שביטאו את הווי השבוי. הוא שאף להעבירם אל היישוב, הציע ליהבריחם עם אחת מתושבות עטרות, ששחררה מן השבוי, בהסמינו את השירים בסולית נעלה. כשהגיעו שיריו של אוריאל אופק למערכת במעלה גרמו להתרגשות רבה בין חבריה, הניחו בכך את היסוד ליכוד קבוע יד במעלה לנופלים. (רשמיה על ותמונתו של כל חבר הנוער העובד ש נפל במלחמה).

תחרות אופנועים

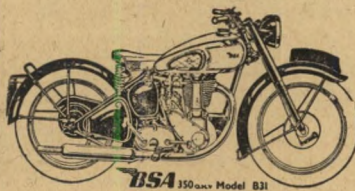
(תלת שרה)

על הגביע הנווד של שועלי-שמשון

התחרות השנתית מטעם "העולם הזה" תתקיים כיום החמישי, 13.3.52, בשעה 11 לפנה"צ, בסביבות תל-אביב.

כל החברים אשר נרשמו לתחרות וטרם המציאו את דמי השתתפותם מתבקשים לעשות זאת עד יום ראשון 9.3.52.

שרות B.S.A.

סמוך על

מוסך B.S.A.

המוסך לתקני

אופנועים

מכל המינים והגדלים

בני סמך - חבר עובדיו.

נוסד 1930

ברוך בן-אמוץ

ות"א, רח' הרצל 97

ספרים

אנו מחפשים לקנות בעד חנותנו החי"ר דשה בירושלים בשם "מרכז הספר", ירושלים, רח' בן יהודה 17, הכניסה בסמטה, ואנו מוכנים לשלם עבור ספרים במצב טוב כדלקמן:

- קונקורדיה מנדלסון - 25. קאסל - ספר המהגרים - 3. מלון כד'יהודה, 12 כרך - 30.
- מלון גדול של נור - 7.500. מלון קאפוזו, אנגליה-עברית - 4. מלון טורצ'יני, נרמנית-עברית - 3. מלון תלמורי של לוי, 4 כרך - 30.
- כל כתבי דובנוב - 15. - 20. נרץ - 10. - 25. תנ"ך נורדון - 75. קלאוזנר - יהושע הנצרי 2.500. לכבוד, ספרות וקלאוזנר. ספרות מ' - 2. ער - 15. טריטון, החוק הישראלי, 3 כרך, 35. אהר'העם, 4 כרך - 5. אורי אבנרי, הצד השני של המטבע 1.500. ספר חוק 2.500. ההונר 2.500. פרויד, פתולוגיה, טומס וטאבו, מ' - 1. עד 2.500. לנקה, מאטריאליזם 2.500. אהרנבורג, הסערה 2.500. ספרייכים מ' 100. - עד 0.200.

אנו גם קונים במחירים נכונים ספרים לעושים ספרות אנגלית, נרמנית, צרפתית, פולנית וכי'. "מרכז הספר", ירושלים, בן יהודה 17 להמך, תל-אביב, אלג'בי 74 להמך, חיפה, הרצל 31

נא לשים לב: מנהלנו מר דהמך יסך בקרוב לגרמניה, ויש לו רשות מטעם הרשות הימוסמכת להעביר ספרים מדעי יום לפי הזמנה, והוא יהיה גם מוכן לקבל לידיו הזמנות בענייני רסטימוציה.

טוגל

תרופה בסוחה נגד: ריבמאסיום | הצמנות אישיאם | לוסכאנו גריפה | כאביראש כאכי פרקים ואכרים סוגל - תרופה עולמית, פרי חקירה של המדע השוויצרי נסיון אחד משכנע

Togal

זאת אמר דוקטור הדר:

פרי-הדר על שולחן-יחיק אחלה! מחונק!

עשיר בוויטמין C

תנובה

נוסדה לפני 25 שנה, מאגדת על בסיס שתופי 400 ישובים חקלאיים ומאות משקים בודדים בכל אזורי הארץ לשוק תוצרתם החקלאית.

הסיגריה העגולה - "ראודור"

THE ROUND CIGARETTE "REUDOR"

סיגריות REUDOR CIGARETTES

איחוי הקרעים. השבוע ישב משה מוסינון עורך במעלה בן 42 ותבר משק נען, בחדר שברחוב צדדי בתל-אביב, חגג עם המערכת הקטנה ביותר בארץ (פקידה, עובד מנהלה, וחדר זעיר), את היר פעת הגליון ה-500 של במעלה, עתון הנוער העובד, אותו הוא עורך בשש השנים האחרונות ל-21 שנות קיומו.

כאשר דוד כהן, חבר מזכירות הנוער ה"עובד, המכונה "סבא של התנועה", והשומר על גילו בסוד, (מחשש שיערכו לו חגיגות יובל) יסד את העתון היתה משימתו ברורה: עיתון הנוער העובד, ההסתדרותי, אך בלתי מפלגתי, שתפקידיו חינוכיים: מצאת נקודות מגע משותפות לחברי התנועה בעלי רקע חברתי שונה, לילד מנהל ומגבת וליילד העירוני העובד ביום ולומד בשיעורי הערב של הנוער העובד. מטרה נוספת: איחויים של הקרעים המפלגתיים בין מפלגות ההסתדרות, שאמצעיה העיתונאיים היו הדפסת דברי דוד בן-גוריון ונאומיו של יצחק טבני קין זה בצד זה.

מיסדי העתון נוכחו לדעת עד מהרה, שה"עיתון לא ישא את עצמו בהוצאותיו, זכו לתמיכת הועד הפועל של ההסתדרות, הקרנות האלומיות ומחלקת הנוער של הסוכ"ג, שנהיגו כי במעלה הפך לגוף חינוכי בעל משקל.

במעלה הצליח לחדור אל לב קוראיו המ"גונים, לקשור עמם קשר אמיץ. בתחילתו לעצמו מסלול קבע: עתון של הנוער, ולא עתון עבור הנוער.

הבעייה העיקרית: נייר. הבעיית שנתעוררו עם הופעת גליון ה-500: התבגרותם של רוב משתתפי העתון, שהמירו את במעלה בבמות קשישות יותר ושילובם של משתתפים צעירים במתכונתו ארוכת-המסורת. הבעייה העיקרית של העתון (תפוצה: 8000): נייר. אומר משה מוסינון, אשר גוי רלו של גליון ה-501 עודנו בלתי ברור לו: "אילו היינו עיתון מפלגתי היה המצב אחר."

המחותר

כתמי דם גדולים

בזירה בת החדר, בעליית הגג שברחוב מורחיי ב', תל-אביב, המתונו שני אנשים לש"רב; ברז המים בחדר האמבטיה נזל, וכש"נשמעו הנקישות בבלת הכניסה, פסקה הא"שה בצעדים איטיים לקראתה והגבר פתח את דלתות הארון שבחדר המגורים על מנת להסתתר בו.

כשפתחה האשה את הדלת כדי להכניס את השרבוב, התפרצה למסדרון קבוצת שוטרים בריטיים: "איפה הוא?" שאלו את האשה, "איפה אברהם שטרן?" מאחר שלא נענה, פרצו לחדר, נתקלו בארון, פתחוהו ותקעו במסתתר בו מנת עופרת. לאחר שני הרג, עטפוהו בשמיכות וגררו אותו על פני מדרגות ארבע קומות הבית, אל הסטנדר ה"משטרה שהמתין בחוץ".

אך לפני הרצחו הצליח אברהם ("יאיר") שטרן ללבות גרעין למחותר צבאית, שהיתה הקיצונית והמסוכנת במחותרות שלהמו נגד הבריטים.

ככ"ה בשבט, ביום העשור לרצח, הצטופפו 1000 איש ברחבת הפינה שלפני הבית ברחוב מורחיי ב', באו להשתתף באזכרה ליאיר, אליה נקראו ע"י תנועת ברית איתנים בראשותו של ד"ר ישראל שייב. שתי אבוקות בוטרות, האירו את מעקה הגג, שפכו אור על יריעת בד לבנה נושאת תמונת-ענק של הצעיר (34) השחרחר, ארון הפנים ובעל העיניים החולי-מניות. כאשר קרא הקהל שעמד למטה, את הכתובת משירי יאיר שהתוהה באותיות כחולות: "ועל מרבד זה מוחותינו כשושנים הלבנות...", בקעו מן החדר הקטן שבעליית הגג, קולות גברים נמוכייםטון, ששרו בקול גדול ובניצנוץ עיניים: "בלילות אדומים...", העבירו בשירתם רטט בעומדים ברהבה.

ישראל פינסקי, 35, מנגן קלרינט בתזמורת צה"ל, אשר נכנס לדירת הגג חודשיים לאחר הרצחו של אברהם שטרן, סובב עם אשתו בין עורכי האזכרה, סיפר לאחד מהם שלפני כשנה פנה אליו אחיו של יאיר, הציע לו דירה אחרת, תמורת דירת-הגג הדרושה ל-

* סברה אחרת: השוטרים עצרו את שטרן, כבלוהו, ירו בגבו. אך עד היום לא ידוע כיצד נתגלה מפקד לח"י ולא ידוע אם מיהו גבה את הפרס (1000 לירות) שהוקצב על ראשו. סברה מתקבלת על הדעת: המשטרה עקבה אחר אשתו של אחד ממפקדי לח"י שהיתה מביאה לו את מזונותיו עד שגילתה את מקום מביאו.

את בלה בתה משך 13 שנה במשכורתה כ"פופולת ובשנה ה-14, לפני שלוש שנים, על-חה עמה לישראל. כשהכירה זמן קצר אחר עלותה את שלמה גרסי, יוצא תורכיה, בן 45, הצליח הלה לשכנעה שיקל עליה לשאת בעול חינוך בתה ולהסתדר, אחר שתנשא לו לאשה.

לונה היתה אהודה בין בולגרי יפו בגלל יופיה וגופה התמיך למרות גילה, 40, וראג"תה לבתה בת ה-16, למענה עבדה במשק"בית בתל-אביב, סיפקה לה בכך דמי לימוד בבית-הספר לאחיות. מכריה התנגדו לנישור איה לגרסי, בטענם שהוא לא-יוצא העוסק במלאכות מפוקפקות: שכיר בית-קפה בלתי ידוע ברמלה, שחקן קלפים ושותה לשכרה. אך לונה נישאה לגרסי.

"אני אהב אותך!" זמן קצר לאחר נישואיה נוכחה לונה לדעת שנבואת חברותיה הטובות התקיימה: למרות גילויי האהבה ה"סוערים ושערוריות קנאת-השווא, אותן ערך גרסי לאשתו, היה שב הביתה בשעות הק"טנות של הלילה, שיכור ובמצב-רוח תוקן פניים להם נתן פורקן בהכאת אשתו, שטעי"נה שמלבד היותו שיכור ומכה אותה, לא סיפק לה את צרכי משקה-בית, הפסיד את הכספים שהשתכר במשחקי קלפים וקוביה, אילץ אותה לצאת לעבודות-חוץ, לשאת בעצ"מה בעול ההוצאות.

כאשר פקעה סבלנותה של לונה הציעה לגרסי גירושין כפתרון לנישואין בלתי מוצ"חים. כתשובה כיבד אותה במכות נאמנות, טען: "אני אהב אותך, לא אתן לך גט." לפני כחודשיים הצליחה לונה לשכנע את בעלה ואת בית-משפט השלום בצדקת תביע"תה לגירושין, הגיעה להסכם עם בעלה: גר"סי קיבל 800 לירות דמי מפתח תמורת חד"רם המשותף, שכר לעצמו חדר תמורת 400 לירות, שמאה מהן נתן ללונה בתנאי שלא תנתק את יחסיה עמו.

"יש לי משהו אחר!" יום לפני הרצח, הביא גרסי ללונה תמונה גדולה של עצמה, אותה הבטיח לה, הביע לפניו שוב את אהבתו ודרש ממנה לחזור אליו. משסרבה החל מכה אותה, אסף בכך עשרות נשים בול"גרות, שכנותיה של לונה, שינסו לפרוץ אל החדר, נרתעו כאשר לונה הכריזה שתסתדר אחר בעצמה. גרסי טען שלונה רימתה אותו, לקחה ממנו את מאה הלירות האחרונות (לאחר שאת 300 הלירות שנשארו לו ממכ"רת החדר הפסיד במשחק קלפים) ומסרבת לקיים אתו יחסים מיניים, איים להורגה אם לא תיאות לו. לאחר שהוכתה הרגיעה לונה את גרסי, הסכימה להפגש אתו למחרת במו"ר לחוף הים, אך הוסיפה שזו תהיה הפעם האחרונה, כיוון ש"יש לי משהו אחר."

למחרת בערב, במועד הפגישה, עמדה לוי"נה ליד מדרגות הקאזינו, חיכתה לגרסי אחר שהצטיידה בסל ירקות אצל הירקן הסמוך, איתו חשבה להביא אל ביתה בתום פגישתה. אותה שעה היה גרסי עסוק בתיכנון מזימה: הוא סחב מבית אחיו פגיון ערבי, השתכר בסידרת כוסיות ערק שלגם בבית-המרוח הקבוע שלו וירד לפגוש את קרבנו.

לכשנמצאה הגופה למחרת ע"י משטרת האיזור, הפכה גבעת-עלייה לזירת התרגשו"יות. חברותיה של לונה יללו בבכי ליד בית-החולים הממשלתי.

אחיה של לונה, מאיר בכר, נהג במשרד ה"משטרה ניסה להרגיע את עדת הנשים בהב"טחת נקמה, צעק: "אני יוצא לגמור אתו," הורד מהסטנדר הממשלתי, עליו רצה לצאת לרמלה לחפש את הרוצח, ע"י שוטר שה"ר גיעו: "המשטרה כבר תגמור אתו." כעבור 24 שעות נוספות התייצב שלמה גרסי, בלתי מגולת, צנום, גבוה וקרה, בתחנת משטרה ירושלמית אליה בא אחר מסע בריחה מיפו ירושלימה, הודה ברצח והסגיר עצמו לידי השוטרים.

הארץ

הוא בא במו"מ עם אנשי-עסק אמריקנים עשירים והקים את החברה (ידיעות אחרונות). אשר שולמן, חיפה

כמה שנות מאטר ?

* בפרודס"חנה עליתיהשבוע לאוטובוס שכ"תוב היה עליו "חיפה", כעוד שבאמת נסעה המכונית לחדרה (הארץ).

מרים גל, קריית מטלון נדבק באינפלציה הכללית, מה ?

* עזרא דלאל, בן 2, חייל צה"ל (על המשמר). שהינו גבריאל, משמר הירדן א' קצין הגיוס היה מצוייד בזכוכית מגדלת.

יפו. לרגלי מדרגות הקזינו, מרחק חמשה מטרים מקצף הגלים, נתגלה גוף אשה שרו"כה לאורכה, שפניה טמונים בחול אדמדם, ספוג דם. שמלתה המופשלת גילתה שמונה דקירות פגיון בצווארה, ארבע דקירות בשור"קיה ושלוש בעורפה. בראי הגדול שהיה מור"נח לצד ראשה, שחקפו פניה הצעירים וה"נאים בעיות קלה, שגילתה מעט מן הסבל שעבר על לונה סליק-גרסי עד לקצה האכ"זרי.

רוצח שלמה גרסי במכונית הכנא המשטרה...

גופת זונה סליק-גרסי במקום הפשע...גמרה אתו

כשנפטר עליה בעלה בסופיה, בולגריה, הי"תה כרסה של לונה בין שיניה. לאחר הלידה גילתה שהוצאות בית-החולים אכלו את עד"בלתה של בעלה. היא השאירה את בתה הפעוטה בבית קרובי משפחתה, החלה עו"דת בבית-החושט לסיגירות. היא גידלה

* התמונה הראשונה שצולמה בחוף יפו סיד עם גילוי הגופה.

התאגרות

יפיע או לא יפיע?

שיירת מכוניות אמריקאיות העוצרת את כל התנועה ברחוב אלנבי, תל-אביב, כשבתור כה יושבים כושים מבהיקי שיניים, כולל אלוף העולם במשקל בינוני שוגר ריי רובינסן סון ודוגמנית חמודה המחייכת כיאה לאשת אלוף עולמי, צריכה היתה לסמן את בואו של האלוף לישראל.

המועדון הפך כריכייה. שוגר בן 31 לא היה חושב לבוא לישראל לולא היה ידיו הטוב של היהודי ברני רוס, אלוף העולם בעבר במשקל חצי-בינוני ובמשקל קל. באחד הערבים ספר שוגר את תולדות חייו לרוס, פרט כיצד חיבר בקריית התאגרות רפות שלו כששכרו הראשון הוא 15 דולאר עבור נצרון ועשרה דולאר אחר הפסד. רוס התלהב למשמע נדבותו של האלוף הכושי שתרומוותיו לארגוני צדקה ועזרה (בעיקר ל-קרן למלחמה בסרטן על-שם דאמון רניון) מסתכמות ברבבות דולארים, הציע לו לקחת על עצמו את הצלת ענף ההתאגרות בישראל. שוגר הסכים, הודיע שיופיע בישראל עם שלושה מתאגרים ישראלים באיצטד הענק של רמת-גן ואולי אף יביא עמו מתאגרף בעל שיעור קומה.

אגודות הספורט נדהמו מהסנסציה שהבי טיחה הכנסה של אלפי לירות למועדון המתאגרים התל-אביבי בני-ליאונרד ושכר של דולאר אחד לשוגר ריי רובינסון מידיו של דוד בן-גוריון. אמר המתאגרף הירושלמי אשר בירנבלום: "לא בכל יום זוכים למתאגרף כזה בישראל!"

אולם בינתיים איבדו בני-ליאונרד את מועדונם שהפך כריכייה עירונית ועמלו של רוס, המשמש מזכיר הכבוד שלו (נשיא הכבוד: שחקן הקולנוע אדוארד ג. רובינסון) עלול לעלות בתווה, כיון שא) שוב אין מוסד למענו יש לארגן את הופעת שוגר (וב) מי יהיו שלושת הישראלים המסוגלים לעמוד, ואפילו בתחרות ראויה נגד אלוף העולם במשקל בינוני, אשר כוחו בידיה, למרות שהפסיד את תוארו זמנית כאשר נוצח בסתיו שעבר על-ידי רנדולף טורפין, אותו הכה קשות חודשים מספר לאחר מכן.

אמר יוסקה וייסמן, המזליל שהדריך יחד עם חברו למקצוע אמיל אבינרי את חניכי המועדון: הופעתו של רובינסון בארץ היתה נותנת דחיפה לעשרות מתאגרים צעירים. ושעה שיוסקה ואמיל התכוננו לפתוח אולם התעמלות לתרבות הגוף במקום המועדון שהפך כריכייה המשיכו כתבי הספורט של העתונות להמר ביניהם על הופעתו או אי-הופעתו של שוגר בישראל.

אגודות

הכדור בין הרגליים

לפני מלחמת העצמאות קיימה אגודת הסיפורט היפואית שבאב אל-ערב (הצעירים הערבים) פעולות ספורט סדירות וקבוצת הכדורגל שלה כללה מספר שחקנים מצוינים. בשנתיים האחרונות לפני המלחמה הטייל האגודה חרם על הקבוצות היהודיות ולכן לא נפגשה אתן וקשה היה לעמוד על רמת משחקיה. אף-על-פי-כן היא היתה מסוגלת להיות יריב רציני לרוב קבוצות הליגה היהודית.

עתה תופסת את מקומה בתים הספורט איים של ערביי חיפה אגודת האחים הנוצרים. לאגודה מועדון בואדי ניסאס ומדי יום רביעי נפגשים חברי האגודה במועדון, עורכים ישיבות משחקים בליאוד וטניס-שולחן, אוכלים ושותים במזנון הקטן. ביום חמישי מתקיים אימון הקבוצה בכדורגל על מגרש המכבי וביום שבת היא משתתפת במשחקי ליגה ג'. היא צורפה לליגה השלישית כיוון שזו לה השנה הראשונה שהיא רשומה בתאחדות, אך לאחר חמשת משחקיה הראשונים היא צועדת בראש הטבלה בצפון והיא תעלה, כנראה, לליגה השנייה.

אך סעיד סוידן, יושב ראש האגודה, בעל צרכניה גדולה בעיר התחתית, המממן חלק ניכר של הוצאות הקבוצה, מקווה שבעתיד לא יהיו רחוק ישיחק האחים הנוצרים בליגה הראשונה. חברי הקבוצה מאמינים שהדבר יתגשם אם יצליחו לצרף אליהם שניים משחקני שבאב אל-ערב שברחו בעת כבוש חיפה (כרוב חברי שבאב אל-ערב) אל ארצות ערב. הראשון הוא תאודור ברמקי, 27, רץ מרי כוי, שעבר בתחנת הרכבת בזכרון-יעקב (אביו, אבות-אודור, היה מנהל התחנה), שי ברב למצרים ומשחק בקבוצת היווניות.

נצחון לאמריקאית אנדיאה לורנס. במולדת זהה אחרת זכה הנורבגי הפופולרי סטין אריקסן שהשיג את כל 84 המתחרים האחרים בסלאלום לגברים. בהחלטה המזרחית לא שיק חק המזל ליגנים והם מיהרו להגיש התנגדות חריפה שהמסלול מסוכן ביותר. הדבר לא הבהיל את המארגנים שהמשיכו בתחרות והיפנו את הקהל לראות במבצעי הקבוצה הקנדית, אדמונטון מרקוריט, שניצחה את כל הארצות בתוצאות גבוהות.

אך חלומם של האחים הנוצרים הוא להשיג את ג'בר זרקה, בן 25, ששחק כחלוץ המרי כזי של שבאב אל-ערב והיה הטוב שבחברי הקבוצה. ג'בר זרקה שעבר כפקיד במחלקת החשמלאות של חיפה, ברח ללבנון, משם עבר לדמשק בה הוא משתתף בנבחרת סוריה. טוען סוידן: "זרקה הוא כמו גלור, כשהכדור בין הרגליים שלו, זה גול". סוידן מנסה להשיג רישיון להבאת שני הי שחקנים ארצה, מוכן לערוב עבורם, לדאוג לשיכונם ולכלכלתם.

אולימפיאדה

מי יתפור יותר מהר?

כאשר הגיע הפליד האולימפי שהועבר בידי 19 רצים, השתתפו 35000 הצופים במעמד החגיגי באוסלו והאיצטד המקושט דמה לבית משפט. קולה הדק של בת המלך הנורו-

אתלטיקה קלה

נקמתו של תל-אביבי

מדי שנה מזכירה מחלקת האתלטיקה הקלה של מכבי חיפה לחושבי הר הכרמל את קיומה במרוץ רחובות מסורתי למרחקים שונים (לגיליים השונים) בין הרה-הכרמל ואחוזת סמואל.

כסיכוב השביעי, שבין. אשת שוגר ריי רובינסון, אלוף העולם במשקל בינוני (מימין) ואחותו צופות בפעלתו מידי המתאגרף הכושי רנדולף טורפין בזירת "אירלנד קורט", לונדון. תדהמתן רבתה במיוחד לנוכח תוצאות הסיבוב השביעי (למעלה) בו נחתך שוגר נחתך עמוק במצחו על-ידי מהלומת אגרוף יריבו והיה ברור כי איבד את תואר האלוף. אך לא נדהמו אשת ואחות האלוף בלבד: את אחד הצופים אחז השבץ.

מרוץ הכרמל הרביעי התקיים השבוע בן השתתפות 120 רצים ורצתו, בעיקר נערים ונערות ובנכות קהל לא רב של חובבי האתלטיקה הקלה. מלבד רצי מכבי חיפה שהתפר במרוץ רצים ממכבי מצוקה, מכבי חיפה צפון תל-אביב, בית-הספר היראלי, חיפה, ולראשונה גם רצי הפועל חיפה. אך עיקר הקרב לא-יצברית הנקודות (ראה להלן) ניטש בין בית-הספר היראלי לבין מכבי חיפה.

המוקד: 5000 מטרים. לאחר שתנועת הנוסעים נפסקה, נפתח המרוץ בריצת 600 מטר לנערות בגיל 13-15 ובגיל 15-17. בשני הגיליים ניצחו נערות בית-הספר היראלי (רנה לוי, נעמי קסלר) שזיכו את בית-הספר בשני הגביעים לנערות. גם שתי הריצות לנערים בגיל הצעיר הסתיימו בנצחון בית-הספר היראלי לאחר שמשה רשקובסקי, 14, ואורי רוזמינסקי, 16 (שהתעלף מיד אחר שסיים את הריצה), גברו על שאר מתנגדיהם.

בגיי, שמלאו לה זה עתה 20, נשמע מבין הרגליים המייצגים את 30 הארצות המהירות באולימפיאדת החורף השנייה, הגדולה ביותר בהיסטוריה של האולימפיאדות החורף פיות. כל 1187 הספורטאים השתתקו שנית עת עמד הקהל דום, משך שתי דקות, לזכר מלך אנגליה ואחר ברח א. סימונסן, נשיא התאחדות ספורט החורף הנורבגית את הספורט אים שהתפורו למתקני השלג העצומים מי פחד שהשלג יתפור כתוצאה מהשמש החמה לפני שהם יתחילו לתחר.

ג'לידה? המקצועות המסוכנים במשחקי החורף נשמעו מוררים מאד לאוני הצברים הישראלים עד שילד שהאזין לרדיו שאל את אביו: "מה זה סלאלום, מאכל מגלידה?" התחרות הראשונה בגלישת סלאלום* הביאה * גלישה במורד בה בעקלתון, דרך מוטות ברזל שאין לגעת בהם.

בריצת 3000 מטרים הוכיח אבל כהן מ" מכבי חיפה, תלמיד בית-הספר המקצועי, יכר לת נאה, אך למוקד התחרות הפכה ריצת הבוגרים למרחק 5000 מטרים בה נפגשו אברהם הקר, (מכבי הצפון תל-אביב) ויוסף סלמה (מכבי חיפה).

לפני שנה הפחיע סלמה בן 18 בהשיגו במירוץ הרחובות הרמתגני על-שם אידלסון את הקר, האלוף הישראלי למרחק 5000 מטרים. לפי הוראות מאמנו, קורט מרכס, רץ סלמה משך כל המרוץ במרחק שני מטרים מהקר ולסיום השקיע את כל כוחותיו, השיג את הקר במטרים ספורים. השנה נקם בו הקר, כשהשיגו, במרוץ הרמתגני, סמוך ל-סיום.

סלמה רצה להתפצות על הפסדו להקר ועד 500 מטרים לפני הסיום היה הקרב בין שני הרצים עקשני ביותר כשמדי פעם השיג האחד את השני וכשהמרחק בין סלמה להקר (או הקר לסלמה) אינו עולה על מטר אחד. אולם 500 מטר לפני המטרה נשבר סלמה והקר השיג אותו ביתרון ניכר.

אמר קורט מרכס, מאמנו של סלמה, שעה ששני המתחרים עברו לידו עקב בצד אגודל: "לסלמה יש הזדמנות לשבור את הקר בעליה האחרונה לפני קולנוע מוריה, אם לא ישבור אותו בעליה זאת, יפסיד את המרוץ!" כשי סיימו שני הרצים את העליה יחדיו נחרץ גורל המרוץ לטובת התל-אביבי.

העיקר: פחות נקודות. על מנת להיכנס לניקוד היתה כל אגודה חייבת לשתף במרוץ לפחות שלושה מתחרים ושלושת הי ראשונים של כל אגודה קיבלו נקודות בהתאם למקומותיהם (הראשון - נקודה אחת, השני - שתיים, השלישי - שלוש). הקבוצה בעלת מספר הנקודות הקטן ביותר ניצחה.

במסגרת בנות עד גיל 14 הצליח בית-הספר היראלי לצבור שש נקודות בלבד, זכה בכך בגביע, וכאשר במסגרת בנות עד גיל 16 המעיט לשמונה נקודות, קיבל גביע שני. הגביע השלישי בו זכה בית-הספר היראלי היה גביע הנערים (40 נקודות). מכבי חיפה זכה ב-11 נקודות בריצת הבוגרים וקיבל גביע (תרומת בית-החרושת שמו) כשאברהם הקר נוטל עבור נצחונו את הגביע הנאה ביותר שעמד על השלחן.

כדורגל

האימון בבית-הקפה

כאשר שמעו השחקנים על התכנית הדמי-יונית צחקו. יוסף (יוסליה) מרימוביץ' אף הוסיף ברצינות: "מה אין לכם כבר מה לעשות, כנראה אין מספיק תחרויות ואין עבודה." אך רעיונו של עתונאי ספורט ממושב קף קנה לו הד בקרב חלק מהעתונאים הספורטאים שלא גדלו כרס ולא עישנו כקטר ישראלי אלא כרכבת אמריקאית חשמלית. התכנית קסמה לכולם: תחרות ידיוותית ש-הכנסתה מוקדשת לטובת נפגעי השטפונות. הקבוצות המתחרות, לפי מתכונת עולם הפוך: פרשני ספורט ושופטים. אלה שיושבים תמיד בצד וכותבים בעט, או אלה שנמצאים על המגרש ושורקים כאשר מתחשק להם.

מזכיר הכבוד של השופטים, אליעזר לרנר, פקיד הבנק המיושב, לא חסך בשאלות: "מתי נשחק?" לעתונאים נמאס הדבר והם דחו ודחו. אולם כאשר נתקיימה הפגישה המשו-תפת ואף צד לא העלה את הבעיה נשתתק הענין. עד שערב אחד פגש יו"ר אגודת שופטים, יולה בראון, חלק מהעתונאים קפה גינתו התל-אביבי ושאל: "היכן נעלמה קבוצת העתונאים? לכתוב בקורת אתם ממחרים אך לערוך משחק בעצמכם אתם פוחדים כי שפנים?" העתונאים לא נעלבו, השיבו כי בסחוק, אם כי באותו רגע לא ידעו מי ישחק: "מתי שתודיעו לנו אנו מוכנים לשחק".

השופטים החלו מתאמנים בשחק ומכיון שכל שופט היה שחקן בעבר לא דאגו כל-כך. העתונאים דאגו כן ופנו למאמנה נמוך-הקומה ואלוף הבמק של מכבי תל-אביב, משה (גירי) בית-הלוי, בבקשה לקבוע אימון. השיב גירי: "האימון הבא יתקיים ביום הששי בשעה שבע בערב בקפה גינתו" אך לסוף נאות גירי וקבע אימון ליום הרביעי, בהסבירו: "באותו זמן מתאמנת קבוצת מכבי תל-אביב ומטב שתרום כיצד מזיעים וזיעים הבחורים לפני שהם באים למשחק".

לאמון הראשון הופיעו רק ששה עתונאים אך ההתחלה היתה משמחת. צלמי עתונות ועתונאים כלליים החלו פונים בבקשות לועד אגודת עתונאי הספורט: "צרוף אותנו לג'בר חרת!" בינתיים נקבע כבר תאריך למשחק: 15 למרץ 1952.

ארצות הברית

כובע פרווה למכירה

מדינת טנסי בארצות הברית נתנה לעולם שתי יצירות מופת: את רשות עמק טנסי ואת הסנטור אסטס קיפובר. היצירה הראשונה ידועה היטב בעולם, ונמצאו לה מחקים רבים — גם בצורת תכנית לאודרמילק הישראלי. אולם היא הועמדה בצל עלי ידי יצירה השנייה: אדם גבהיקומה, רוה, ממור שקוף, עדין ושטוחירגליים.

לפני שנה לא ידע איש מי זה אסטס קיפובר. חברי הסינט הכירוהו כאחד האנשים הפחות חשובים, התומך בדרך כלל בקו הליברלי של הנשיא, ולפתע הפך קיפובר לגיבור לאומי מספר אחד, מקיאתורו שני.

הכל התחיל כשהחליט הסינט למנות וועד חקירה פרלמנטארי לביקורת מכותת ה' פשעים ברחבי המדינה. ועדה כזאת שונה מועדת חקירה ישראלית בשלושה מובנים: (א) היא פועלת בפומבי, (ב) היא מגיעה לכלל מסקנות ויג) אין היא באה לטשטש, אלא לגלות.

אמנם, קיפובר יכול היה רק לגלות את אמריקה. כל ילד בארצות הברית יודע ש' קיימת מכותת פשעים אדירה, מאורגנת היטב, המקיימת רשת ארצית של המומרי מירון ומכונות מזל, בתימשחקים ובתיבוסת. כל ילד יודע גם שמכונה זו עובדת ברוב הערים הגדולות בשיתוף פעולה עם השלטון המקומי ושתי המפלגות הגדולות, תורמו סכומי ענק לתעמולת הבחירות של ראש הציבור השומרים לה חסד — כגון שופטי נבחרים, תובעים כלליים נבחרים ומפקדי משטרה נבחרים. כל עתונאי כינוני יכול היה להבר מראש את דויה ועדת החקירה.

אולם לוועדת חקירה של הסינט יש שיטות משלה. תפקידה הרשמי: גאסוף תומר אינפורמטיבי שיאפשר לסינטורים הנכבדים לעד בדי חוקים טובים. תפקידה הפחות רשמי: לתת פרסומת לחבריה, הזקוקים לכך תמזי מתוך צפייה לבחירתם מחדש.

מבחינה זו היה מזל לקיפובר: נושא ועדתו היה מצויין לפרסומת. הוא יכול היה להזמין כעדים את גדולי הפושעים, הפרוצות, מפקדי המשטרה המושחתים, ששמותיהם היו ידועים היטב גם לפני כן. ואיש מן העדים האלה לא יכול היה לסרב לתת עדות, כי אחרת היה נאשם בביזיון הקונגרס, עבירה חמורה מאד בארצות הברית.

אולם קיפובר זכה לתהילה בשל תגלית גדולה, שהיא היתה באמת מקורית. הוא גילה את הטלוויזיה. כל שאר מאות וועדות החקירה רה שקדמו לו היו נאלצות להסתפק בפקסי מת עתונאית, שהיא צמודה לגליונות נייר משעממים. ואילו קיפובר חולל מהפכה: מאות הפושעים והפרוצות שהוזמנו על ידו הופיעו בפני המצלמות. משך שבועות שבתה כמעט העבודה בערים, כשעקרות הבית כי דירתיהן, הפקידים במשרדיהם והפועלים כי מפעליהם ישבו מרותקים לפני זכוכית מכי שירי הטלוויזיה, חוו במתוה שלא היה לו מתחרה לא בספרי הבלשים ולא בסרטי ה' גנגסטרים.

אמנם, כמה שופטים ועורכידין התמרמרו בסתר, כינו את קיפובר כרווף פרסומת שפל, המערער את יסודות המשפט, מכיוון שלעדים

בוועדת קונגרס אין הזכות להופיע עם עור-כידון ולהשתמש בערבות החוקיות המבטיחות הגנה מתאימה לנאשם. אולם הרהורים חוקיים אלה לא עניינו את ההמונים. בעינייהם הופיע קיפובר כגיבור האגדה שהורו ה' לבב, היוצא לבדו, רכוב על סוסו הלבן, כדי לקטול את המפלצת האינמה.

האשה תוכל להסתדר. החקירה גי' מרה, הדויה נכתב, והסנטורים שקנאו בחב' רם המצליח היו בטוחים שיחזור לפינה הנ' דחת ממנה הגיע בצורה כה מפתיעה, אולם קיפובר עצמו סבר אחרת.

בשבועות האחרונים בבצעה השאלה מי יהיה מועמד המפלגה הדמוקרטית בבחירות הקרובות לנשיאות. בקרב הרפובליקאים כבר געש הקרב בין טאפט ואייזנהאור, וגם שני מועמדים קטנים יותר — הארולד סטסן ו' אירל ווארן — הופיעו על הבמה. אולם ה' דימוקרטים נשארו נבוכים. השאלה הגדולה היתה: היציג הארי טרומן את מועמדותו שנית?

לכובע הגרב הישראלי, הודיע בצניעות ש' הוא חושב את עצמו למועמד טוב מאד ל' נשיאות. אשתו הופיעה מול מצלמת הטל' ויזיה, הודתה גם היא שהיא חושבת כי תו' כל להסתדר בבית הלבן, וכי בניה כבר חיל' קו ביניהם את גינת ארמון הנשיא. ובעיקר: בכל רחבי המדינה קמו מועדונים של "קיפובר בר לנשיאות".

מבחינה אחת דומה קיפובר לאייק: הפור' ליטיקאים של מפלגתו שונאים אותו שנאת' מוות, ואילו המוני הבוחרים רואים בו גיבור' הראוי להערצה. שנאת הפוליטיקאים נובעת מן העובדה שקיפובר גילה בחקירתו את שחיתות השלטון הדימוקרטי ברוב הערים הגדולות, פתח בשורה של שערוריות שהטי' לה צל על עמודי התווך של הממשלה וה' מפלגה ותעלה לה בלי ספק במיליוני קולות. אולם אותה סיבה בדיוק עלולה להיות ית' רגו הגדול של קיפובר בוועידה הדימוקרטית שתתכנס בעוד חצי שנה כדי לבחור סופית' במועמד המפלגה: קיפובר עלול להיות ה' מועמד היחיד שיחלוץ את המפלגה ממבול

סנטור אסטס קיפובר (במרכז) וועדתו כשידור טלוויזיה גיבור רכוב על סוס לבן

השערוריות. כי מועמד שהוכיח רצון כה רב לגלות את שחיתות מפלגתו ישמיט מידי המפלגה היריבה את הסיסמה: "טאטאו מן השלטון את הדימוקרטים הרקובים!" כשקיפובר יכניס החודש את שמו באופן רשמי לבחירות הראשוניות (בהן מודיעים חברי כל מפלגה איזה מועמד הם מעדיפים למפלגתם) נפלה מבוכה על ראשי מפלגתו. תחילה חשבו שכדאי להתעלם בכלל מקיומו של האיש המרגיז. אולם כשנוכחו לדעת ש'

* ראש המפלגה הדימוקרטית בטנסי, קראמפ, שנה את קיפובר במידה כזאת ש' פרסם מודעה בגודל עמוד תחת הכותרת: "קיפובר מקבל על עצמו תפקיד של חפרופ' רת ו' באסיפה שנערכה זמןמה לאחר מכן שלף קיפובר כובע עשוי פרוות חפרופרות והצהיר: "ייתכן ואני חפרופרות... אך לא זאת הנומדת לרשותו של קראמפ." ומאו החל חובש את כובע הפרווה דרך קבע.

פופולריותו של קיפובר בקרב ההמונים היא באמת עצומה, החליטו לגשת להתקפה נגדית, להפעיל את תותחם הכבד ביותר. הם הכניסו את שמו של הארי ס. טרומן כמועמד שני בבחירות הראשוניות.

איטליה

השוטרים נכנסו לבונ

ברחובות איטליה מסתובבים אנשים במ' דים מורוים: כובעים לפי האופנה של שנת 1800, בדומה לכובעו המפורסם של נפוליון, מדים צבעוניים. אלה הם הקרבניני (שזכו לשמם הודות לקרבנים, הוובים הקצרים שבידיהם), השוטרים האחראים בעיקר לאי' זורים הכפריים. הם חביבים על הקהל, וכמי עט גם על הפושעים, מפני שהם שייכים למסורת, העדיפו תמיד את המלך על מוסר' ליני, ושייכים לנף.

שונים מהם לחלוטין אנשים אחרים, הרוכ' בים על גיפיים דוורים, המוטים כובעי התי' נגשות עשוייפלדה, מצויידים בתתמקלעי' טוטי מן התוצרת האמריקאית האחרונה. אלה הם אנשי הפובליקה סיקורצה (הבטחון הציר' בורי), המשטרה של הערים הגדולות. הקהל הרחב שונא אותם כמעט כמו הפושעים, וה' פושעים שונאים אותם לא פחות מן הקומר' ניסטים. כי הפובליקה סיקורצה הנוכחית מורכבת במידה רבה מאנשי המשטרה האפי' ריקאית של מוסוליני, ותפקידה העיקרי לל' חום בקומוניסטים. לכן שמחו כמעט הכל כשנתברר ששוטרים אלה נכנסו לבונ הגון.

תרועת גיל. העניין התחיל כשרומאי עלוב, מורי שכונתהעוני, נאשם בבית-ה' משפט ברצח מיני ועמד לזכות במאסר עולם. האיש נאסר לפני שנתיים, שוחרר, נאכר מ' חדש וחחם על הודאה. פתאום הכחיש את הודאתו, ניסה להציג אליבי (להוכיח שבשעת הפשע היה במקום אחר). נתברר שאת האלי' בי סידר בבית-הסוהר, בעזרת אשתו שהור' שתה לבקר אצלו. ההוכחות בעד ונגד נראו כמתאזנות, וכל כובד העניין היה תלוי בהר' דאה שמסר בשעתו.

ואו נתגלה לבית-המשפט סיפור מוזר. שני חבריו של הנאשם בתא בית-הסוהר כתבו מכתב לבית-הדין והכו על חטא. הם הודו שהיו סוכני המשטרה, שאחד מהם הוצא ב' אמצע הלילה וחרז מכוסה חבורות צבועות בצבע אדום כצבע הרם, סיפר לנאשם כי עבר עינויים נוראים בידי השוטרים. הצמד הנחמד סיפר לנאשם כי השוטרים בבית-הסוהר רגילים לענות את האסירים, קישט את דבריו בפרטים מסמרי שערות, יעץ לו להודות בפשע, פן ייענה גם הוא בעינויים איומים. כשהוצא הנאשם מתאו היה מוכן להודות בכל.

ידידי המשטרה פרצו בצעקה גדולה, טענו ששני סוכניהם מכרו את עצמם לקומוניס' טים, המשתלמים להביא קלון על המשטרה. אולם בית-המשפט זיכה את הנאשם מחוסר הוכחות.

הבשורה המשמחת הציפה מיד את השור' קים, גרמה לתרועת גיל ציבורית ספונטנית. ההמונים היו מרוצים שהמשטרה, המונה 80 אלף איש, ספגה תבוסה. אולם שני הצדדים הודיעו שיגישו ערעור: הקטיגור וכדי לה' שיג חיוב בדין, הסניגור ישתדל להשיג זכייה מוחלט, שאינו מבוסס על חוסר הוכחות בלבד.

חסרה מצלצלים

סרטים

טכניקה

המהפכה הצנועה

עמיד הקולנוע נחרץ בעצם הימים האלה לא באולפני הטלביזיה בארצות-הברית, ברי...

אודט

אודט (אנה ניגל) אשה צרפתייה, נשואה לבעל אנגלי, שהתגוררה בבריטניה, נתבקשה על-ידי שרות הרגול הבריטי להסתגל למולד...

במאי בעל סוליות

מר וולף היקר: שירך גרם לי עונג רב... שמחתי מאד להיווכח שעוד יש בארצנו אנשי...

חיות הנב באות העירה) ואת כשלונו החך רוץ ביותר (שטר השטרות אשר לשלמה. ההצגה נסיונית מדי לגבי הקהל שלנו" מת-נצל וולף).

מקטרת תקועה תמיד בין שפתיו החייכניות עובד ללא לאות. בעונה האופינית לו פסח על מאורע שאנשים רבים בישראל, הראויים לציון פחות ממנו, חוגגים אותו ברוב רעש: מלאת 25 שנה לתחילת עבודתו הבמחית.

יהודה מאחר את הגמל

ער, בנו של יהודה, אוהב את אשתו תמר.

במאי אלה ארי ווקה מאפר תלמידה אתה רוצה לרצוח אותה?

אולם בלילה, כשהוא מתעלס אתה באהבים, היא מפליטה את שמו של יהודה, אביו. ער מחליט לאבד את עצמו לדעת, חולה מת. יהודה, האוהב אף הוא את הנערה, נאלץ להתאכזר לה. כשהוא מחליט, סוף סוף, ל-קחתה לו לאשה, מתברר שהוא איחר את האוטובוס, או, לפחות את הגמל. המאורעות יפתיעו מעטים שקראו, אי-פעם, את התנ"ך, וידיעה זו את סופו של הסיפור פוגעת קצת במתח. אולם במקום זה באה הפתעה אחרת, משמחת לא פחות: אחר שורה של מחזות, שלא הוסיפו לו תהילה רבה, הראת אוהל שעוד כוחו במתניה, וכי עוד מסוגל הוא להוליד הצגה בריאה למדי. יגאל מוסינזון גבההקומה ונמר"הקול, כתב את המחזה לפני למעלה משש שנים, לפני כל שאר המחזות בהם הציף כמעט את הבמות בשנים האחרונות. היה זה האחרון בשורה ארוכה של מחזות שכתב ושלא הוצי-גו עד שנה באכזבתו עורף למחזאות, החל כותב ספרים (אפורים כשק).

עד מהרה נכח הצעיר שמקצועו האמתי הוא התיאטרון, עבר לברלין, נכנס למחלקה התיאטרונת במכללה. ככרחה לתיאטרון. כיון שהיתה זו הצגת הבכורה העולמית של המחזה נכחו באולם אנשי תיאטרון ידועים שראו את מלאכתו של וולף, הגישו לו הצעות מספר, שהרציניות בהן היו: סגנון לבמאי של תיאטרון רביו או עבודת כמאות בעיר שדה באזור הריין. הוא כתר בעצמאות, הציג, בין היתר, את החז"ל האמ"ק שווייץ (הצגת בכור) רה עולמית, יום אחד לפני שאותו מחזה הועלה על הבמה בברלין.

ב-1931 קבל וולף הזמנה לבוא לארץ-ישי-ראל לביים מחזות בתיאטרון אוהל. ביאתו ארצה היתה אופה אוריה רומנטית-אכזרית. על אחד הסלעים נבמל יפו עמדו כל חברי אוהל, נפגשו לו בממחשתיהם, בעוד סבלים בעלי גוף משיטים אותו אל החוף. אל התי-אטרון נסע בכרכרה ערבית. כאשר הגיע אל דירתו בתל-אביב, צנח מידו שעונו, שקע בחול הרחוב ולא נמצא עוד.

אולם האידיליה לא נמשכה זמן רב. לאחר שהעלה על במת אוהל את אחת ההצלחות הגדולות ביותר של התיאטרון, אופירה ב-גרז'ס, ניתק אתם את הקשרים. עמו פרשו שחקנים אחרים שיסדו את התאטרון החדש, ואחר מכן להקה בשם תיאטרון עברי. מש נסתימו שני נסיונות אלה בכשלון קופתי, קבל על עצמו עבודת בימוי בתיאטרון אהר, שנקראה קומדיה ארץ ישראלית. העלה שם מחי-זה מאת מי שהיה עמיתו להקרא יצחק שדה: זונה ניטל מחפשת עבודה. המחזה זכה להצלחה וההסתדרות הזמינה את הלהקה לסובב בהתיישבות העובדות. הי-מים היו ימי מארעות 1936 ולא אהת כוונה אש כנופיות אל המכונית הקטנה ש-הכלה מלבד השחקנים, גם את כל התפי-אורות, החשמל והתלבשות של הלהקה. אחת מחברות הלהקה היתה רחל מרכס, ובעלה, נתן אלתרמן, שחרר לחייה, פנה אל וולף ושאל אותו: "אתה רוצה לרצוח את אשתי?"

אחר פיזור הלהקה חשב: "על חיי שלי הן רק אני אחראי. מדוע לא אסע מקבוץ אל קבוץ, אביים עם מחזות, תחליף להצגות התיאטרונים שחששו לצאת לסובבים?" הי-רעיון, נתקבל על דעת ועדת התרבות של הי-לברות, וולף הפך "במאי עם סוליות", נדד ממקום אל מקום, ביים, תוך 15 שנה, שררות רבות של הצגות בכל חלקי הארץ, התמחה במיוחד בעריכת חגיגות רבות מש-תחפים, כמו חג הסנא בחיפה, חג היובל של מקה-ישראל.

כעבור שנים אחדות הוזמן וולף ע"י המטא-טא לביים מספר מחזות, העלה על במת התי-אטרון הסאטירי את הצלחתו הגדולה ביותר

המהפכה החלה כאשר, לפני שנים אחדות, הומצאה שיטה להקלטת-קול כגנטית על גבי סרט-ניר פלאסטי. באמצעות מקלט מגנטי אפשר לקלוט ולתזרז ולשמע מיד לאחר מכן את מה שהוקלט. כן נגרם באמצעות המקלט חסכון ניכר, כיון שאפשר בנקל לבטל את מגנטיות הסרט, כלומר למחוק את מה ש-הוקלט עליו, לחזור ולהקליט עליו קול חדש. כיון שמחיקה ושימוש מחדש באותו חומר לא היו אפשריים במצלמת-הקול הרגילה, אין פלא שעד מהרה תפס המקלט המגנטי את מקומו בתעשיית הסרט.

הצעד ההגייוני הבא היה: קליטה מגנטית, על גבי סרט נייר, של תמונות. היה ברור שאל שלב זה מכרחים יהיו להגיע. השאלה היתה, מתי? את התשובה לכך נתנו שני מהנדסים הולנדיים, ג'ונסון ומאליון: עכ-שיו!

המסרטה שלהם, דומה למצלמת טלביזיה. התמונה מועברת, באמצעות גליל אלקטרו-ניים, לתא בקורת, מופיעה שם, לעיני הבמאי או הצלם, על גבי מסך של זכוכית. כך אפי-שר לדעת מהי בדיוק איכות התמונות בזמן הצלום, שלא כבמצלמת הסרט העכשוית בה אין התוצאות ידועות אלא לאחר פיתוח והד-פסת הסרט.

מקלטת התמונות המגנטית (הראשונה תו-צא לשוק בשנה הבאה) תגרום לא רק לחס-כון גדול כל כך שחלק ניכר, לפחות, מן הבעיות הכספיות של האולפנים עלול לה-פתור, אלא גם לזה שמפיקים קטני-אמצעים ואף חובבים יוכלו ליצור סרטים באמצעים דלים ביחס.

בקצרה

"השנים בהן רקדו", אופירטה מתוקה נוסח אנגליה, על וינה של פראנץ-יוזף. "עמק האיש", קברוצת צעירים מקימה

יחזקאל בירח הדבש

כאשר הגיע לישראל מאמריקה סרט דובר יהודית ואנגלית קסטקיל הונימן, נשלחו אצי-בעותיהם של המפיצים המקומיים אל קר-קפותיהם בתמהון. את פשר המלה "הונימן" ידעו היטב: ייחודבש בעברית, אבל מה פרוש "קסטקיל"?

כמוכן שכל גימנויסט ישראלי שקרא ב-שעורי אנגלית את הספור ריפ וואן ווינקל היה יכול לגלות להם שהכוונה לרכס הרי קסטקיל במדינת ניו-יורק, שעל פסגות הריו מצויים בתי הבראה ומרגוע יהודים לרוב. או-לם הסוכנים סברו אחרת, ראו במלה זו סרוס של המלה היהודית "חצקל" שאינה אלא סרוס

אנה ניגל, טרבור האווארד ("אודט") "אני קרובתו של ראש הממשלה"

השם "יחזקאל". כך נולד שמו העברי של הסרט: "יחזקאל בירח הדבש". הכרט עצמו הוא סדרה של פרקי אמנות זעירה, שאחדים מהם מבוצעים בכשרון רב על ידי בדחנים בעלי נסיון ניכר. אין זה, בעצם, יותר מאשר תיאטרון ואריטה מצולם. כסרט אין הוא יכול לעמוד בבקורת.

תמר אשת ער — מאת יגאל מוסינזון — ההצגה: משה הלוי — הציירת: גיניה ברגר — השירים: אברהם חלפי — המו-טיקה: ע. עמירן-פוגצ'וב.

סיבות מוות

רעייתו של מנהל רשות ההענקה האמריקאית לישראל, כרום מוקדניאל, התאקלמה בישראל במידה המניחה את הדעת. ה' הוכחה: שעה שהדפוסה כמה מאות כרטיסי ביקור הנושאים את שמה ואת תוכנה דאגה גם להדפסת סוג כרטיסים מיוחד, אך חיוני. תוכן הכרטיס: "בבקשה, אל תהיה נודניק". הזמן והשחקן יוסף גולנד שיתף עצמו, לפני שובו לישראל, במלחמה מילולית בשוק השחור. כאשר ישב בבית קפה פריסאי בחב' רת רוקנים כושיים, אנשי טרופיקה, שביקרו לפני שנה בישראל, העיר לו ישראלי שכן: "כיצד אינך מתבייש לשבת עם כושים בפומב' בינ' השיב גולנד: "אני מבקר לשבת עם כו' שים שחורים מאשר עם יהודים לבנים, אנשי השוק השחור".

אמר דוד הכהן הח"כ המפא"י שייסר תיו בין האו"ם לכנסת עוררו את סקרנותו של ח"כ בנימין ששון סאלח (העולם הזה 747): "ראינו בימינו מהפכנים שמתו למען החופש, אולם אנשי מפ"ם הם המתים מפחד (הקומאיפורם)".

הכלכלן היקי ד"ר ישעיהו (הרבט) פוררר, סיכם את עמדת הסיעה הפרוגרסיבית בית כנסת לתכנית הממשלתית החדשה. נכ' של בלשונו: "סיעתי מקבלת בברכה את הח' לטת הממשלה להצמיד את השכר לתקופה", בהרגישו בפליטת הפה, חייך הח"כ רחב הגרם להגדרה המציאותית, תיקן "להצמיד את השכר לתקופה".

בכינוס מפא"י בירושלים קבל שר התע' שיהיה והמסחר, דוב יוסף, על כך שנמצאים פועלים המשלמים שלוש לירות עבור ק"ג בשר קנוי בשוק השחור. מייד שוסע בקרי' אות בנינים שבאו להעמידו על האמה, הסכי' רו כי מחיר ק"ג בשר בשוק השחור הוא כפול, שש לירות. הצטדקוהו של שר הצנע: איני בקי במחירי השוק השחור.

בנטוש יצחק הוז, מחתיקי אנשי הבטחון (חבר השומר, מתנדב לצבא התורכי, מארגן משטרת תל-אביב) ואחיו של דוב הוז, מי שהיה מראשי ההגנה, את עיסוקיו הפרטיים על-מנת להצטרף למנגנון הממשלה כסגנו של אהוד אבראל, מנהל משרד ראש הממ' שלה, נטק בצעד סמלי, שינה את שם משר' פחתו והפך יצחק עוז.

לעיתונאים מראיינים גילה הכנר יהודי מנוחין את דעתו על עתיד המוסיקה בישראל. דרושים בקיור, בדומה לפתרון המצב הכלכלי, ריבוי ושיפור התוצרת המקומית. אחר הגיב על הגנת המאזינים הישראלים להופעות מוסיקאיות, תמ: "קורה שמאזן אחד מוחא כפיים בהתלהבות, שעה ששכנו למושב אינו נע ממקומו, משגר מבט קפוא לעבר הבמה, בהשארן יושב שלוב זרועות". שבוש בר החוז, מושע שרת, מהל' חייית ג'ורג' השש'י בלונדון נתקבל בשדה התעופה לוד על-ידי יועצו המדיני, יהודה

רקדניות ימימה בן-גל וחנה יוריס במחול "כניסה לבגרות" המתופף למד אצל כושי אמיתי

שתי רקדניות שני תופים

לפני שפרל פרימוס, שובת לבבות חובבי הריקוד, יצאה את הארץ, ביקרה באולפן ריקודים תל-אביבי, בו התאמנו שתי רקדניות ירות ירושלמיות. לאחר שצפתה בשורת ריי קודים שביצעו, אמרה: "הן (הרקדניות) מאומנות להפליא!" אחר ניגשה אל שתי הצברות הצעירות, לחצה את ידהו, יעצה: "אבל, המשכנה לעבוד!"

לא היתה זו עצת-סרק לחנה יוריס, 23, ולימימה בן-גל, 21. כי כבר לפני 18 שנה כאשר חנה ביקרה עם אמה בגרמניה גיל-תה את הריקוד: אם חנה יצאה לערוך קניות, התפלאה לראות שבתה נעלמה. אחר בקירה ודרישה גילתה את הצברית הפעוטה מרקדת לקצב תיבת מוסיקה כשקהל סקרנים גדול מקובץ סביבה וחולק לה תשואות. מאז החליטה חנה להפוך רקדנית, ידעה כי הדרך

פנחס כהן שלווה על-ידי נכרו של שר החוז, יוריס בן הארבע. בקשתו המיוחדת של הנכד: "אני רוצה לראות את האירורן". משך עשר דקות נאלץ שר החוז הישראלי להתפנות מענייני המדינה, לגלות את מס' תורו מטוס אל-על לנכדו שלא התעניין במיר' חד בתפוח העץ אדום-הלחיים שסבו הביא לו מבירת אנגליה.

עם ביקורו של אלוף-משנה שמעון (סניה) סירקין, נספחה הצבאי של ישראל בפאריס בביתו שבסיכון הקצינים, ת"א, הח' ליטו דרי הרחוב לקוראו רחוב הנספחים הצב' איים. ההסבר: מלבד אלוף-משנה סירקין נמנים שני קציני צה"ל, לשעבר נספחים צב' אים, על דרי הרחוב. הנספחים לשעבר: אלוף אפרים בן-ארצי, מי שהיה נספחה הצבאי של ישראל כושינגטון ואלוף-משנה ישראל ברניע, מי שהיה נספחה הצבאי של ישראל במוסקבה.

הבטחה ביותר לעושת זאת היא להתאמן קשות.

חברתה לצמד, ימימה, שאינה רוקדת אלא כשנתיים, מיום ששוחררה מן הצבא בו שר' תה כנהגת ביחודה קרבית (משימה שהיא זוכרת בהנאה מיוחדת: נהיגת הגיפ הראי' שון שעבר את כביש הנגב אחר שטוהר מן המצרים), למדה את לקח תורת העבודה חיש מהר אף היא. כי חנה וימימה טיפוסיות ל' מאות הנערות המשתלמות באולפנים מספר בירושלים ובתל-אביב ובבתי-חרבות במש' קים חקלאיים כדי ליצור ריקוד ישראלי חדש ועצמאי.

הרבות יד ורגל. בערוך הבלט הישראלי תחרות רוקדים ארצית מלא אולם אוהל מ' פה אל פה רוקדים וחובבי ריקוד צמאי ליי' כווד שעקבו משך חמש שעות אחר עשרות הופעות מקוריות, שבאחת מהן זכה הצמד חנה-ימימה בפרס עבור ריקודן, כניסה ל' בגרות. המבוסס על טקסי בגרות בשבטים פרימיטיביים שלווה בקצב חדי-גוני פראי של שני תופים (המתופף: מאיר הרניק, פסנתרן המנגן את מנגינות הלחוי להתעמלות הבוקר של קול ישראל ושעקב משך חמשה שבועות אחר מוזס מואן, מתופפה יליד יערות העד של פרל פרימוס, כדי לחבר את מקצב ה' תופים הנכון לריקוד).

משך עשר דקות הדגימו שתי הרקדניות את המאבק שבין שני הכוחות ערב ההת' בגרות, הילדות והבגרות, כשבסיומן נפלה חנה (הילדות) שנכנעה לימימה (בגרות) ש' עצרה בעמידה סמלית של נצחון הבגרות על הילדות: הרמת יד ורגל.

תיאוריה והרמוניה. חנה וימימה הן הניכותיה של אלוה דובלון הירושלמית, מנ' הלת סטודיית הריקודים ומגלת הכשרונות. ימימה למדה בגימנסיה, השתלמה ברפתנות בבית הספר החקלאי במקוה-ישראל, החלה מגלה התעניינות רבה בתרבות ובפיתוח ה' גוף, בפריטה על הפסנתר. כאשר נישאה, מיד אחר שחרורה מן הצבא, ידעה גם כמה רר' צה' היא לבחור במקצוע חייה: הריקוד. הר' ידעה ימימה לעצמה (ולאחר הצטינות ילידת אימון בן שנתיים לתחים קרובות גם לאחד רים), "אני רוצה להיות רקדנית טובה ומ' פורסמת!"

ימימה נכנסה לאקדמיית הריקוד המסונ' פת לקונסרבטוריון הישן בירושלים, השתל' מה בתיאוריה, הרמוניה ופיתוח השמיעה מל' בד מקצועה העיקרי ריקוד (למרות שהיא מצטערת כי התכנית ללימוד ציור, כלי נגינ' פה, פסיכולוגיה ופדגוגיה לא יצאה לפועל). ימימה וחנה ניצלו כל הזמנות להשתלם, לילו בקיץ שבועות מספר בתל-אביב כאשר הרקוד הכושי טלוי ביטי ערך את קורס ההשתלמות שלו, נסתייעו בו להכנת ריקודן, הכניסה לבגרות.

בפולקלור היהודי: (28 מפה לאוון; 29 שליט חצי האי הגדול ביותר בעולם; 31 בריחה; 32) תואר כבוד אנגלי; 35 מלת רמו; 37 העוסק בעבודת קודש; 38 המולה; 40 נישא; 41 צלע; 43 כלי קבול; 45 תשומת לב; 46 מסרב לציית; 47 חדרה; 49 מצוקה; 52 מועד; 54 כפול; 56 שביב אש; 58 מלכודת.

פתרון תשבץ 105

מאוזן: (1 שמאי; 4 שנקר; 8 מורג; 10 חריץ; 12 נע; 13 סמואל; 16 בו; 17 ירח; 19 צה"ל; 20 מהר; 21 וי; 23 רע; 24 אט' מוספירה; 26 יה; 27 בוד; 29 רעם; 31 צום; 33 תרד; 35 נר; 36 סוריה; 38 צר; 39 קוסם; 41 מריה; 43 מסכן; 44 קנין. מאוזן: (1 שוער; 2 מר; 3 אגס; 5 נח"ל; 6 קר; 7 ריבה; 8 מניע; 9 יוהנסבורג; 11 צורה; 14 מק; 15 אל; 18 חוטים; 20 מערכת; 22 ימה; 23 ריב; 25 ארנק; 28 חדרה; 30 ערום; 31 צו; 32 מי; 34 רצון; 36 סמך; 37 המן; 40 00; 42 רי.

פרסי ספרים לפותרי תשבץ 103: אריה בן-עמוס, ירושלים, רחוב הנסיכה מרי, רבקה זמיר, חיפה ת. ד. 412, צבי שומרוני, תל-אביב, רחוב ירושלים. טיפה לאיית לפותרת תשבץ ענק 100: נחמה קרנישין, חיפה, בריגורא 51.

106 תשבץ

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13		12	11	10
	19		18	17		16		15
		24		23	22		21	20
	28		27			26		25
		33		32		31	30	29
			38		37		36	35
	43	42		41			40	39
47			46		45		44	
				52	51		50	49
		58		57	56	55	54	53
			60					59

הענקה לישראל; 4) האחראי האמריקני על עמוד נזולים; 13) משתה; 14) ראש המשפחה; 15) מקור מים; 17) ראשי תיבות הנהוגים אצל הדתיים לפני ציון של עיר שתושביה יהודים; 19) מלת תנאי; 20) כלימה; 22) מצב האיש המחכה; 25) מלת זרוז; 26) שוד; 27) רודן אכור; 30) רחמים; 32) מטבע צרפתי קטן; 33) גמ... לטובה; 34) עוף טורף; 36) ישן; 37) כלי ה' משמש לבישול; 39) מנהיג הדי שוכה בבחירות שנתקיימו זה לא כבר בארצו ברוב מוחלט; 41) ציר ישראל בארגנטינה; 42) רש; 44) הסופר האמריקני דאמון ראניון רגיל לכנותה "מוללה"; 46) מן המתנבאים במחנה; 48) אילן; 50) מלת הסכמה; 51) עודו; 53) פרח עדין ריח; 55) בר' מצוה; 57) תושב שאינו אזרח; 58) תאנה טרם הבשלתה; 59) אמן גדול שהצטיין גם ברוב ענפי המדע של זמנו; 60) סברה ראשונית בויכוח; מאוזן: (1) ציר; 2) בעל בשר; 3) הווה; 5) שית הסאה; 6) מחלה מלווה בחום; 7) מלת קריאה בפי בני זורנו; 8) רגשות צער על מת יקר; 9) מוטג הנקרא בעל'ו שובניסיות; 12) הוליבודי שעתה מלאו לו 60 שנה; 21) שר; 23) תשלום לרשות; 24) בכי; 26) עיר מפורסמת

